

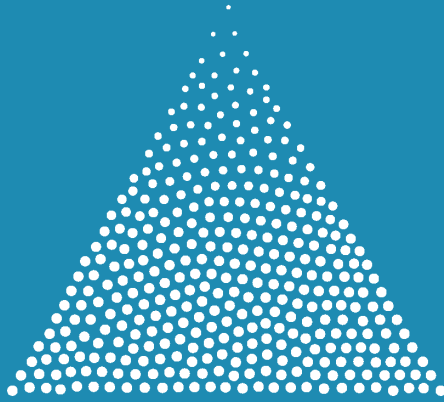

LOGON

- ▶ THEMA: **ARTIFICIËLE OF ARTISTIEKE INTELLIGENTIE**
- ▶ MODERNE TIJDEN: WIE ZIJN OORSPRONG KENT
- ▶ TIJDGEEST: UNIVERSELE WETTEN
- ▶ FILOSOFIE IN RAMPSPOED: EEN NIEUWE AARDE LONKT

1588-2504

LOGON

Met deze editie nemen wij afscheid van onze lezers.

LOGON heeft altijd getracht wijsheid en wetenschap te vergaren, steeds gezien vanuit het standpunt van diegenen die serieus de nieuwe bewustzijnsstromen in onze wereld onderzoeken.

Nodig daarvoor is Gnosis, de intuïtieve 'kennis des harten' Het is precies zoals Prediker, de meest wijze mens in het testament van de Oude Gnosis, ons voorhoudt:

'En ik begaf mijn hart om met wijsheid te onderzoeken, en na te speuren al wat er geschiedt onder de hemel. Deze moeilijke bezigheid heeft God aan de kinderen der mensen gegeven, om zich daarom te bekommeren.'

Het resultaat van dat onderzoek is méér wijsheid.

Veel wijsheid zal vrede bevorderen, al zegt dezelfde Prediker dat in veel wijsheid veel verdriet is. Maar wie beide weet te dragen, met een geest die in evenwicht is, en met een hart diep en kalm als een stil bergmeer, kan het andere hart als dat van jezelf zien. Dan wordt oorlog belachelijk en onenigheid en conflict vrij zinloos en verwerpelijk.

LOGON heeft steeds op die zaken willen wijzen. Steeds heeft het in haar kolommen geklonken: Bewustzijnsverandering is wat er nodig is; formatie, reformatie, transformatie. Vóór haar verschijnen was er Pentagram, daarvoor de Topsteen en daarvoor andere periodieken.

Nu 2024, het jubileumjaar van de 100-jarige Internationale School van het Gouden Rozenkruis aanstaande is, hopen wij hierna een geheel nieuw tijdschrift te presenteren, vol licht en sprankeling, waarin de vele aspecten van het Pad van transfiguratie oplichten.

Logon, hoofdredactie
Peter Huijs

Inhoud

▷ Het lijden van de Wereldziel	4
Tijdgeest	
▷ Kunstmatige intelligentie	12
Tijdgeest	
▷ De elektrische ether	20
Wetenschap	
▷ Profiel van Ibn Al-Arabi	28
Sporen van licht	
▷ De symbolische taal van de regelmatige lichamen	32
Wijsbegeerte	
▷ De weg naar huis	42
Gedicht	
▷ Wie zijn oorsprong kent	44
Moderne tijden	

▷ Wie is de dromer	52
Geest en ziel	
▷ Universele wetten	58
Tijdgeest	
▷ Het proces van bevrijding gaat buiten ons om	64
Tijdsbeeld	
▷ Artistieke intelligentie	72
Kunst/filosofie	
<hr/>	
▶ Column	
Een nieuwe aarde lonkt – Dick van Niekerk	70
Filosofie bij rampspoed 13 en einde	

Het Lijden van

▷	TEKST: BURKHARD LEWE
▷	LAND: DUITSLAND
▷	BEELD: FRANZ VON STUCK
▷	RUBRIEK: TIJDGEEST

de Wereldziel

‘Nu is er helemaal geen leven meer in de volken die groen zouden moeten zijn. Er is alleen verdorde woestenij. De winden zijn geladen met de absoluut afschuwelijke stank van kwaadaardige, egoïstische activiteit. Onweer dreigt. De lucht ademt de vuile onreinheid van de naties uit. De aarde mag niet geschonden worden! De aarde mag niet vernietigd worden!’ (Hildegard von Bingen, 1098-1179)

/
Tijdgeest

Slagregens storten zich op mijn voorruit. De ruitenwisser kan de waterstromen niet opvangen. Ik moet wel langzamer gaan. Door een sluier van stromend water is maar een deel van de weg zichtbaar. De ruitenwisser van mijn auto vecht in een razend tempo tegen de natuurkrachten. Weer moet ik vaart minderen. Flarden van gedachten razen door mijn hoofd. Ik kom net terug van een bergwandeleek die ik met een groep vrienden in het Westerwald heb doorgebracht. Deze dagen hebben we doorgebracht met gesprekken en overpeinzingen en daarbij diep nagedacht over

onze relatie met de natuur en met de ziel van de wereld. Tijdens onze wandeltochten kwamen er beelden naar boven. Vaak kwamen we midden in het bos onverwacht paden van verwoesting tegen. Waar een week eerder nog met mos begroeide paden door weelderig groen hadden geleid, vonden we nu een modderig landschap, doorploegd met diepe bandensporen. Overal lagen massa's naakte sparrenstammen: geveld, afgebroken, opgestapeld. Het pad was nauwelijks nog zichtbaar. Een heel bosgebied was op een bijna ondraaglijke manier ontheiligd. Dit veroorzaakt een scherpe pijn in mij.

Op de snelweg komt nu een lange rij brandweerwagens op me af. Er zijn tientallen blauw flitsende manschap-wagens – op weg naar hun standplaatsen in het Sauerland, waar – net als in de Eifel, in het zuiden van Beieren en in Saksisch Zwitserland – verwoestende zware stortregens de beken en rivieren buiten hun oevers hebben doen treden. Veel huizen werden weggevaagd, dorpen en steden overspoeld met moddermassa's; dieren en mensen verloren het leven. De brandweerwagens die in een lange rij achter elkaar rijden, laten me de keten van gebeurtenissen van dit jaar achter elkaar rijgen:

Coronapandemie – massale bossterfte – veelvuldige zware regenbuien – perioden van hitte en droogte van ongekende omvang.

De opwarming van de aarde met haar verwoestende gevolgen is niet langer slechts een 'abstracte' gebeurtenis waarover we via de media leren. Het gebeurt nu vlak voor onze deur. Een prominente politicus zei op tv: 'We zullen de natuurkrachten met alle macht weerstaan!'

Dit toont wel de denkwijze die deze onbalans heeft veroorzaakt, namelijk de overtuiging dat we los staan van de wereld, van de natuur, dat we erbovenuit kunnen stijgen, haar kunnen overheersen.

We maken deel uit van de natuur

De Californische soefileraar Llewellyn Vaughan-Lee stelt daarentegen het volgende:

'De wereld is absoluut geen probleem dat opgelost moet worden, maar een levend wezen waartoe wij ook behoren. Ze is een deel van onszelf en wij zijn een deel van haar lijdende heelijkheid.

Totdat we ons idee van onthechting tot op de bodem doorzien, kan er geen genezing plaatsvinden. En het diepste deel van onze onthechting van de schepping is dat we haar heilige natuur vergeten zijn, die ook onze heilige natuur is.'

Ik zie mezelf voor een grote uitdaging staan. Als ik de natuur, het bos, niet langer wil zien als iets dat los van mij staat, dan moet ik er op een heel andere manier mee omgaan; ik moet proberen een innerlijke relatie aan te gaan met de wezens van de natuur. Ik kan mijn zintuiglijke antennes uitbreiden in contemplatieve waarneming, in beschouwelijke observatie kan ik me in de geheimen van de stenen, planten en dieren verdiepen, zelfs een innerlijke verbinding met ze aangaan.

Nieuwe waarneming

Ik kan bijvoorbeeld iets aan een plant waarnemen dat me nooit eerder is opgevallen. De kleuren glanzen veel intenser als ik ze diep in me opneem, de haren en vezels lijken fijne lichtstralen. Het is alsof ik in een 'anderwereld' duik, in een niet-alledaagse wereld.

En in mij kan het gevoel ontstaan alsof de plant terugkijkt, alsof ze wil weten wie er met haar omgaat, alsof ze ook een intensieve verbinding met mij wil aangaan.

Waarnemer en het waargenomene vloeien in elkaar over. Ik bevind me in een fijnere, etherische dimensie, zodat ik niet langer alleen met fysiologische ogen naar de plant kijk, maar ook met 'etherische ogen' (zoals Rudolf Steiner het zegt). Het gelijke werkt op het gelijke. Met de etherische zintuigen wordt het etherische lichaam van de plant zichtbaar.

Fresco in de Villa di Giulia Felice,
Pompeï

**De ziel is alle dingen
samen, en zij is de spil
van alle dingen**

Ons natuurlijke licht
is deel van het licht
van de wereldziel

Franz von Stuck,
1898. Plafond in de
muziekkamer van de
Villa Stuck, München,
Duitsland, 1898.

Het heilige in de natuur

Ik realiseer me dat we ons gevoel voor het heilige in de natuur – en ook voor het heilige in de mens – zijn kwijtgeraakt. Wetenschap, technologie en een wereldvreemde spiritualiteit hebben ons beroofd van de oorspronkelijke verbinding met de goddelijke dimensie van het leven in onze wereld – de verbinding tussen onze ziel en de ziel van de wereld. We zijn vergeten dat we deel uitmaken van één levend en spiritueel wezen, de wereldziel.

Marsilio Ficino (1433-1499) zag de wereldziel overal aan het werk en parafraseerde dit met de volgende woorden:

‘De ziel is alle dingen samen (...), en aangezien zij in het centrum van alle dingen staat, bezit zij de krachten van al deze dingen.

En omdat zij de ware verbinding van alle dingen is, gaat zij in het ene over zonder de andere te verlaten. (...)

Daarom wordt het terecht het centrum van de natuur genoemd, de spil van alle dingen, het gezicht van alle dingen, en de verbinding en het middelpunt van het universum.’

J. van Rijckenborgh spreekt in zijn werk over de troostende, helende kracht van de wereldziel.

Het licht van de natuur en het licht van de geest

De ware alchemisten herkenden de scheppende kracht in het binnenste van de natuur. Zij herkenden het licht dat verborgen ligt in de materie en in de krachten van de natuur. Zij noemden dit het *lumen naturae* (licht van de natuur), een heilige essentie in het weefsel

van de schepping, die zij probeerden te bevrijden door middel van experimenten en verbeelding.

Dit licht, verborgen in de materie, gaat uit van de wereldziel en staat in verbinding met het *lumen dei*, het goddelijke licht dat uitstraalt vanuit de hoogste sferen van de transcendenten geest. De wereldziel, de *anima mundi*, is de goddelijke vonk in de materie, het universeel sprankelende vuur in het licht van de natuur, dat de hemelse geest in zich draagt als het hoogste potentieel van bewustzijn.

Ons natuurlijke licht maakt deel uit van het licht van de wereldziel. We kunnen deelnemen aan het alchemistische, zielsvernieuwingsproces. We kunnen het licht van onze innerlijke vonk vrijlaten. Het kan zich verbinden met het *lumen dei*, met het licht van de hoogste geest. Dan wordt het ‘lood’ – dat onze huidige staat symboliseert – veranderd in ‘goud’, de immanente goddelijke vonk en het transcendenten goddelijke licht verenigen zich en de goddelijke geest kan zich in ons mensen openbaren. Als ik me meer verdiep in de natuur en haar mysteries, als ik het heilige in de schepping voel, luister ik naar het geluid van de wereldziel. Het kan gehoord worden in het diepste innerlijke wezen. De hele schepping vibreert in het geluid van de wereldziel. Ik hoor het waar het lijden van al het leven wordt getransformeerd en zich voegt in de vreugde van kosmische harmonie. Het is het geluid dat ervaren kan worden door toegewijde mindfulness en eerbied voor het heilige – een zuivere en helende trilling die ons doordringt, tot in elke vezel van het lichaam.

Ik kan het pure geluid van de wereldziel horen wanneer mijn ziel op weg is om

een 'Sophia', een 'Isis', een 'Parvati' te worden, een ziel die leert ademen vanuit de pure Geest.

In een groep van gelijkgestemden hebben we de mogelijkheid om gezamenlijk in het veld van de wereldziel te duiken en het te helpen zuiveren en creatief verlevendigen, zoals de wereldziel op haar beurt onze zielekrachten versterkt en dynamiseert.

Van het lijden van de wereldziel

Maar – als we gevoelig luisteren, kunnen we ook het lijden van de wereldziel voelen. Niet alleen zuivere, gezuiverde zielekrachten, maar ook de vreselijkste zielewonden die door mensen zijn veroorzaakt, komen het trillingsveld van de wereldziel binnen. Ze worden daar omarmd door de oneindige liefdeskracht van de bevrijde zielen van alle tijden. Alleen allesomvattende liefde kan de constante, terugkerende wonden helen. Voel ik de gigantische kosmische taak van de wereldziel? Wat is mijn taak in het wereldplan?

Wat kan ik doen?

Hoe ontvankelijker ik word voor het werk van de wereldziel, hoe opener ik ook word voor haar wond, haar kwetsbaarheid. Er komen vragen bij me op: kan de wereldziel eigenlijk wel gewond raken? Bevat haar essentie niet iets onkwetsbaars, onverwoestbaars? Dat lijkt allebei het geval te zijn.

Ik voel duidelijk dat ik een dunne lijn bewandel in mijn ontvankelijkheid. In mijn openheid kan ik ook snel meege-sleept worden, meegesleurd worden in een maalstroom van activisme, van externe actie, kan ik snel mijn innerlijke balans verliezen. Alleen als ik stevig in mijn centrum sta, in intieme verbinding

met het Tao-principe, kan ik naar buiten toe besluitvaardig en krachtig handelen.

Het heilige respecteren

Hoofdstuk 29 van de Daodejing stelt: 'Als de mens het rijk wil vervolmaken door middel van actie, Zie ik dat hij daar niet in slaagt. Het rijk is een heilige vaas van offers, waaraan niet gewerkt mag worden. Als je eraan werkt, bederf je het. Als je ernaar reikt, verlies je het.'

In zijn uitleg van de Daodejing stelt J. van Rijckenborgh zich in De Chinese Gnosis op een standpunt van 'zowel-als'. Voor hem is het rijk, de schepping tegelijkertijd '...de aarde als planeet (...) waarin de menselijke persoonlijkheid zich volledig moet openbaren volgens haar formele kant. Het koninkrijk is verder de 'hemel-aarde', de echte woonplaats van God, die hij aan de mensheid heeft toegewezen als woonplaats voor de openbaring van de echte mens naar geest, ziel en lichaam. U moet de aardse aarde en de hemelse aarde als 'twee-in-één' zien. Ze zijn onafscheidelijk en vormen het 'koninkrijk'.'

De heilige offervaas waarover in de Daodejing wordt gesproken, is een symbool dat lijkt op dat van het heilige 'mengvat' dat door Hermes Trismegistos in het Corpus Hermeticum wordt voorgesteld. Het is de twee-eenheid van aarde-aarde en hemel-aarde. In dit mengvat ontmoeten de offerkracht van het goddelijke – met boodschappers zoals Lao Zi, Hermes Trismegistos, Boeddha en Jezus Christus – en alle menselijke wezens die werkelijke mensen willen worden, geïncarneerde getuigen van de geest, elkaar. Vanaf het

Lukt het je om je werkelijk één met deze planeet te voelen? De bewustzijns-weg te zien waarvoor zij ons stelt?

begin zijn de monaden, de Godvonken in de diepte van het menselijk wezen, verbonden met deze glorieuze goddelijke kracht van de heilige offervaas. 'Nu gaat het erom dat de persoonlijkheid (...) een waar instrument wordt in dienst van de monade, in dienst van deze offerende goddelijke kracht.' (J. van Rijckenborgh)

Vanuit deze houding van 'zowel-als' kan ik medeverantwoordelijkheid nemen voor de fysieke en de heilige natuur van de aarde. Fysiek en spiritueel leven zijn nauw met elkaar verweven en mogen niet gescheiden worden. Geest wil zich verbinden met materie (*mater*). Het dagelijkse leven en het spirituele leven vloeien in elkaar over. Elk van mijn reacties, elk van mijn levensuitingen is belangrijk en getuigt van mijn bewuste wezen.

De natuur wacht op aandacht

Het is dit bewuste wezen dat de hele schepping met alle koninkrijken van de natuur voedt en van energie voorziet. Het is elk klein beetje en schijnbaar onbeduidende toegewijde aandacht voor de schepping, voor stenen en mineralen, voor planten, dieren, mijn medemensen, die als trilling de wereld-ziel binnenkomt.

Ik word me ervan bewust: de goddelijke eenheid van het leven is in ons en overall om ons heen. Als we in stilte door de natuur wandelen, kunnen we de hart-

slag van het leven voelen en het wonder dat daarmee gepaard gaat. Onze stappen worden stappen van herinnering. We kunnen als het ware op een 'heilige manier' wandelen, wanneer we bij elke stap die we zetten de verbinding voelen met de heilige aarde en onze dankbaarheid ervoor. We kunnen het heilige met ontzag en verwondering ontmoeten door naar het ochtendkoor van vogels te luisteren en een diepe levensvreugde te voelen. 's Nachts kunnen de sterren ons herinneren aan wat eeuwig en oneindig is in ons en in de wereld. En het wonder van de zonsopgang kan in ons de vitaliteit van een nieuw begin wekken.

Lukt het ons om een levende verbinding met ons spirituele hart en met het hart van de wereld tot stand te brengen? Voelen we ons echt een deel van deze prachtige en tegelijkertijd lijdende planeet? Kunnen we haar nood voelen? Dan wordt deze verbinding krachtig en vitaal, wordt het een levende stroom die vanuit ons hart stroomt en al het leven omarmt. Dan zijn we in staat om, op basis van de hart-hoofdeenheid, niet alleen opnieuw te denken, maar ook opnieuw onze verbondenheid met de schepping te voelen, de twee-eenheid van aarde-aarde en hemel-aarde. De allesomvattende liefde die alle begrip te boven gaat, wil door ons heen in de materie stromen en ons tot verantwoorde-lijke medescheppers maken, 'gezichten van God', 'kosmische mensen'. ▲

Literatuur

Rijckenborgh, J. van,
De Chinese Gnosis,
2e druk, Haarlem 1991
Vaughan-Lee, Llewellyn,
Spirituelle Ökologie,
Der Ruf der Erde, 2,
2e editie, Saarbrücken
2020

KUNSTMATIGE

▷	TEKST: FRANS SPAKMAN
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: ANONYMOUS
▷	RUBRIEK: TIJDGEEST

INTELLIGENTIE

Artificiële intelligentie wordt door steeds meer mensen gezien als een ontwikkeling die waarschijnlijk globaal ons leven gaat bepalen. Zou dan de mogelijkheid bestaan dat onze ziel 'gekaapt' wordt?

Hetzelfde werd gezegd toen de boekdrukkunst werd geïntroduceerd. De potentieel onsterfelijke ziel heeft de sleutel in zich om een autonome en zelfrealiserende route te bewandelen. Het gaat misschien minder snel dan met supercomputers, maar het zal een bevrijdingsweg blijken te zijn naar een soeverein koningschap van binnen.

Tijdgeest

Er zijn intelligente mensen die kunstmatige intelligentie ontkennen: intelligentie is voor hen per definitie niet kunstmatig, kan niet kunstmatig in de zin van mechanisch, technologisch, automatisch gegenereerd worden of zijn. Alles is wat dat betreft in hun ogen voorgeprogrammeerd, het resultaat van algoritmisch systematiseren. Ook zogenaamde zelflerende computers worden uiteindelijk aangestuurd en bereiken niet het criterium van zelfstandige, autonome werking. Ze zijn ontworpen in een moedermaal (matrix), missen ware intelligentie en bewustwording van een bezielde zelfstandigheid.

Toch – menen anderen – is de geest uit de fles, nu computerprogramma's in een paar seconden complete verhalen kunnen produceren, werkstukken kunnen maken die nauwelijks in kwaliteit onderdoen voor de resultaten van uren en dagen zwoegende schrijvers, artiesten, historici, musici en zelfs wetenschappers. Een applicatie als ChatGPT is een 'stochastische papagaai' (een papagaai die toevalligheden produceert).

Het apparaat kraamt maar wat uit. Het beredeneert en begrijpt niets. Het hallucineert feiten.

'Door de diepte en de breedte van taalcompetentie te reduceren tot datgene waar computers goed in zijn, cancelen we onszelf,' zegt Siri Beerends, cultuursocioloog.

Christian Kromme, schrijver van *Humanification – go digital, stay human* geeft aan:

'Misschien hebben we rond 2030 een GPT met een IQ van 800, die cognitief alles kan wat wij ook kunnen en alles in zich heeft van de meest bezielde dichters en de beste muzikanten. Niet meer dan dat trouwens. Artificiële Intelligentie kan alleen creatieve *varianties* maken van wat wij erin gestopt hebben en is nog niet in staat iets te creëren wat zichzelf overstijgt.' Het resultaat lijkt daarom geknutseld te zijn (wel supersnel) met alles wat wij aan informatie hebben geleverd aan de *cloud*, inclusief gangbare meningen, opvattingen, waarschijnlijke ontwikkelingen, vooronderstellingen uit het – soms zeer recente

Wat is kunstmatige intelligentie?

kunstmatige intelligentie) is het vermogen van een systeem om externe gegevens correct te interpreteren, om te leren van deze gegevens, en om deze lessen te gebruiken om specifieke doelen en taken te verwezenlijken via flexibele aanpassing. Je kunt dit zien als patroonherkenning op grote schaal. A.I. zet menselijke input om naar input die door computersystemen kan worden gebruikt, op basis van eerder gevonden patronen en een ontstaan neurale netwerk. Het kan gebruik maken van relaties tussen data.

– verleden. Het is speculatief geknutsel van een ‘hoge’ orde, dat wil zeggen de snelheid waarmee het ‘product’ samengesteld wordt, daar kan geen mens onder gelijke omstandigheden aan tippen. Maar het blijft geknutseld, een woord dat dezelfde letters heeft als ‘geknusteld’.

Soms wordt intelligentie opgevat als een vermogen om verbanden in een nieuwe eenheid te kunnen duiden of voor het bewustzijn te laten oplichten. Je zou dat ‘geestwerking’ kunnen noemen, intelligentie kan als geestelijk vermogen worden opgevat. De vraag kun je stellen of met A.I. een ‘geest uit de fles’ ont-snapt die ‘intelligent’ is en bewustzijn van zichzelf heeft.

Volgens sommige IC-deskundigen (onder anderen Kurzweil) is er sprake van een vanuit technologisch en sociaal oogpunt wenselijke geestwerking van A.I. Zij voorspellen dat een nieuwe geest richtinggevend en leidinggevend gaat worden binnen korte tijd – in alle

geledingen van de globale samenleving. Een ontwikkeling die grote voordelen in technologisch en sociaal opzicht met zich meebrengt. Die geest is weliswaar het gevolg van kunstmatige, ‘geknutselde’ intelligentie zoals we die tot dusverre vanwege geavanceerde technologie (de algoritmen) hebben gezien, maar blijft impliciet het gevolg van menselijke activiteit. Maar, gezien de genoemde voordelen, is dat geen reden om op voorhand afwijzend te staan tegenover deze ‘geestwerking’.

Meer welvaart – gezien als het aantal behoeftes waarin voorzien kan worden en de grote bestedingsruimte die daarvoor nodig is – betekent niet automatisch meer welzijn. Kijk naar de keerzijde: veel nieuwe behoeftebevredigingen veroorzaken welvaartsziektes en -aandoeningen en versterken eerder een degeneratieve lijn van ‘ontwikkeling’: overgewicht tot obesitas voor stoflichaam, diabetes, verslavingen aan genotmiddelen, maar ook aan de ne-

Er woedt duidelijk een strijd om onze geest

Uranusenergie en het element uranium werken in hoge mate elektrisch. Maar het is vrije energie, wat ook betekent dat de mens de vrijheid heeft om deze te verwerken

gatieve bijverschijnselen van de wereld van games en schermen.

Wel woedt er duidelijk een 'strijd om de geest'. Onze aandacht lijkt soms dan niets meer dan een stimulusrespons-machine, weerloos overgeleverd aan notificaties, rode balletjes en YouTube rabbit holes van Big Tech.

De ontstane situatie van de psychologische prikkels om gedrag automatisch te beïnvloeden en emoties te sturen zou je 'algoritmische psychomacht' kunnen noemen.

De tech-bedrijven lijken te kunnen definiëren wat intelligentie betekent. Siri Beerends, vooraanstaand A.I.-expert uit Silicon Valley, geeft een gevaarlijke cirkelredenering weer: 1) wij zijn ons brein 2) ons brein is een computer 3) Big Tech maakt betere computers 4) de 'humane' tech-industrie maakt betere computers.

Als we deze 'gedachtegang' kunnen ontzenuwen, ontstaat ruimte voor een interactieve relatie met technologie.

Dan kunnen we ons losmaken van het mensbeeld dat het verdienmodel achter onze digitale wereld blijft faciliteren en

Net als de meeste nieuwslezers draagt Zae-In een microfoon op haar kraag en houdt ze een stapel notities vast - maar in tegenstelling tot de meesten is haar gezicht helemaal nep. Zae-In, een 'virtueel mens' ontworpen door het Zuid-Koreaanse kunstmatige intelligentiebedrijf *Pulse9*, heeft dit jaar vijf maanden lang live nieuwsbulletins voorgelezen op de nationale omroep SBS. Dat is het dan, zou je denken. Om de woorden van een andere geanimeerde nieuwslezer te gebruiken: 'Ik verwelkom onze nieuwe A.I.-overheersers.' De toekomst is nu. De wereld behoort toe aan de kunstmatig intelligente mensen en het Journaal zal nooit meer hetzelfde zijn.

(Amelia Tait, *The Guardian*)

de 'algoritmische psychomacht' breken. En kunnen we ons bewustzijn weer bepalen bij een welvaart, die wél ons welzijn kan bevorderen.

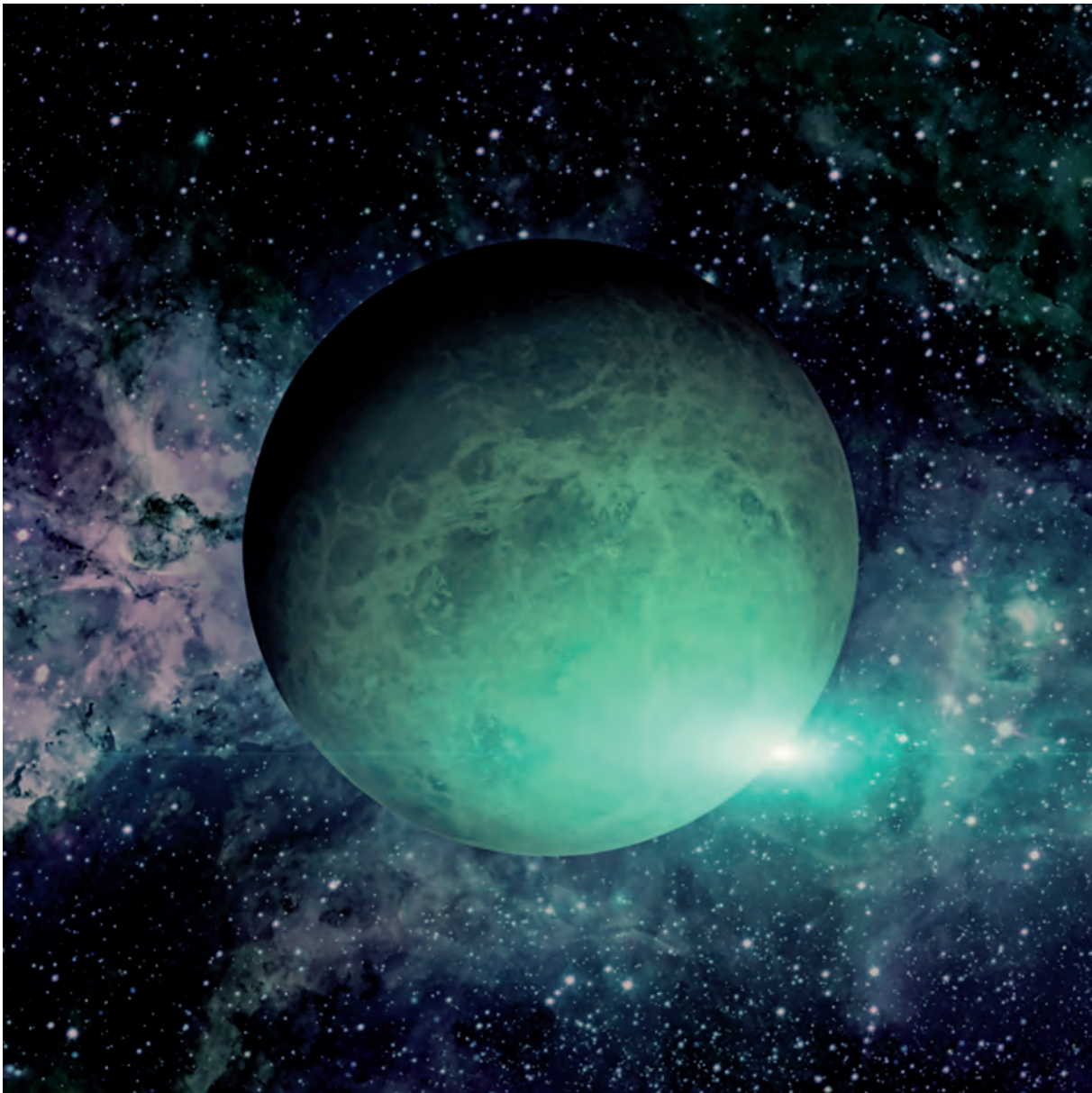
Het is ondertussen duidelijk dat ook de niet-westerse mensheid zeer beslist het welvaartspeil van de westerse samenleving nastreeft. Wanneer A.I. een dienende rol voor het bereiken van een steeds hoger welvaartspeil kan vervullen, moet een megavoorziening van energie (met name elektriciteit) worden geleverd en voldoende aanvoer van grondstoffen die nodig zijn (vaak zeldzame aarden of lanthaniden).

Maar als we tegelijkertijd een substantiële vermindering van het gebruik van fossiele brandstoffen nastreven, tekent zich een nieuwe crisis af en lijken we in een boek van Michael Ende of Tonke Dragt terecht te komen.

De behoefte aan elektriciteit neemt zienderogen toe; de nieuwe apparaten 'eisen' stroom; terwijl de productie van elektriciteit steeds problematischer wordt. Zelfs de toename van kernenergie biedt onvoldoende soelaas om de giga-elektriciteitshonger te stillen. Een sciencefiction-scenario dient zich aan: het beperken van vrijheden van het individu (op energiegebied) tot en met volledige sociale controle door de staat of een door A.I.-gegenereerd systeem.

Het zou als voordeel de beteugeling van verslavingen, sociaal ongewenst gedrag, onverstandige en ongewenste uitgaven, ongezonde leefgewoontes, controversieel gedrag en controversieel denken kunnen bevorderen en tegelijk besparing op door elektriciteit aangedreven productie bereiken.

Er is momenteel sociaal en politiek in het Westen nog geen meerderheid voor zo'n gesurveilleerde samenleving, maar in China bestaat inmiddels al wel een social-credit systeem, dat de kenmerken van totale controle in zich heeft. Bo-

vendien worden er al wel voorbereidingen getroffen om zo'n systeem ook in Europa, Amerika, Australië te kunnen implementeren. Denk aan een cbdc (de digitale euro), gezichtsherkenningssystemen, voorbereidende wetten, digitale paspoorten enzovoort. Zo zou – volgens de A.I.-utopisten – een aannemelijk niveau van welvaart gewonnen kunnen worden, dat zij humaan noemen.

Of het de behoefte aan elektriciteit vermindert is zeer de vraag. Als op zo'n wijze de vrijheid van geest en van denken eveneens in handen komt van een A.I.-gegenereerd systeem zou dat uiteindelijk ook de vrijheid van handelen aanzienlijk reduceren. Onze handelsvrijheid houdt dan in te 'kiezen' wat de geest van A.I. suggereert 'voor ons eigen bestwil'.

China kent reeds een social-credit systeem, dat de kenmerken van totale controle in zich draagt

Dat het besproken energieverbruik ontwrichtend kan zijn voor de aarde en de natuur is bij de meesten wel bekend, maar dat de opwekking en het gebruik van elektriciteit de menselijke zielepotentie en de geestwerking ondermijnt, is voor velen een onbekend gegeven. De energievoorziening, de 'voeding' van de potentieel onsterfelijke ziel in ons kunnen we niet baseren op 'winstgerichte' etherkrachten die zelf vooruitgang en welvaartsverhoging nastreven. Daarom zei een inheemse wijze vrouw in Amerika onlangs dat we als mensheid moeten ophouden met 'vooruitgang' als sociaal en economisch uitgangspunt te hantieren: het werkt uiteindelijk verwoestend door in de natuur, maar ook in onze eigen interne huishouding. De kracht bij uitstek en uitnemendheid om niet zozeer eigen vermogen en welvaart te vergroten, maar geest-zielegroei voor allen mogelijk te maken, is de 'vurige etherkracht', de vijfde of elektrische ether. Als Uranuskraft verbonden met vrijheid, uiteindelijk de vrijheid van de geest. Uranus, als planeetkracht verbonden met elektriciteit, stimuleert de vorming van vrije elektriciteit als energie voor de ziel. Dat is niet de elektriciteit die opgewekt wordt door fossiele brandstoffen en zelfs niet de energie opgewekt door windmolens en zonnepanelen. Experimenten aan het einde van de negentiende eeuw en begin twintigste

eeuw stonden ten behoeve van bewustzijnsontwikkelingen nog in het teken van het opwekken van de vrije Uranusenergie door middel van een apparaat (!), waarbij in een van de ontwerpen voor zo'n apparaat geoxideerd uranium een rol speelde (Pechblende, ofwel UO₂). Uranus-energie en het element uranium werken in hoge mate elektrisch. Maar het is vrije energie, wat ook betekent dat de mens de vrijheid heeft om het te verwerken en te benutten volgens de vrije wil. In Frankrijk zien we bijvoorbeeld dat uranium nodig is om kernenergie te produceren en zo in de gigantische behoefte aan elektriciteit voorziet. Dat is een inzet voor sociale en economische doelen.

Waar het in gnostieke, christelijke zin om gaat, is in het eigen wezen de vrije energie te kunnen opwekken ten behoeve van het geest-zieleproces. In de kosmische ontwikkeling is dat een volgende stap die onontbeerlijk is. Dat is niet humaan in de traditionele zin van het woord, noch 'transhumaan' in de richting van een door A.I. ondersteunde nieuwe wereldorde. De kosmos legt de verantwoordelijkheid bij onszelf, bij ieder van ons. En dat is voorbij de traditionele wetenschap, de traditionele religie en de traditionele groei-economie van vooruitgang.

Want de bestaande etherkrachten van de bijzondere natuur waar we (nog) in kunnen leven, voeren ons niet evolutionair, min of meer automatisch tot de weg van bevrijding, tot werking van de geest in ons. Zij voeren ons tot een grens, waar we de vrije energie van de Uranus-era, die uiteindelijk de Liefdekracht van de Christus is, kunnen aanwenden voor een werkelijk endura, waarin het zelf minder worden én zelfrealisatie samenkomen in een nieuwe bezieling. ▲

De elektrische

▷	TEKST: FRANS SPAKMAN
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: Omid Roshan Unsplash, Iran
▷	RUBRIEK: WETENSCHAP

ether

In het Kristalmuseum in Borculo tonen de prachtige kristallen een bouw vanuit de stof die de perfecte ordening lijkt weer te geven. Naarmate een kristal perfecter is, zal het langer duren voor het ontbonden wordt, zoals we aan alle schitterende eeuwenoude mineralen – duurzaam én helend! – kunnen zien. Kristallen zijn daarin zichtbare vormen en kleuren van een perfecte ordening van moleculen van een mineraal. Zij lijken daarbij voor eeuwig gevangen in een vastheid die niet meer loslaat.

Hun spectrum is zeer breed: ze kennen zowel ultraviolet als infrarood. Ook de mens heeft vergelijkbare kenmerken. Nu is de menselijke opdracht er een van loslaten én zelfrealisatie, en wel in een nieuwe ethersfeer. In een nieuwe zieleontwikkeling, gevoed door de vrije elektrische energie van Uranus, begeven we ons op weg op de ‘infrarode’ baan, de weg der sterren.

De traditionele wetenschap is de grens overgegaan met het kwantumdenken, dat zelfs voorbij de inzichten van het genie Einstein lijkt te voeren. Al in de *The structure of scientific revolutions* stelt T.S. Kuhn in 1962, dat absolute kennis en onveranderlijke grondwetten geen dogma’s meer kunnen zijn, maar paradigma’s: voorbeelden.

De moderne wetenschappelijke mens is vrij om het voorbeeld te volgen. Want er is geen definitieve grond voor de materialistische wetenschap, zoals velen nog steeds hopen en denken. Het begrip *Ungrund* van Jacob Boehme voor de basis van ons kennen blijkt daarmee zeer modern. Grappig is ook dat de baan van de planeet Uranus een uitzondering vormt op Newtons theorie omtrent de valwetten, waarmee Uranus als planeet een bijzondere positie heeft gekregen.

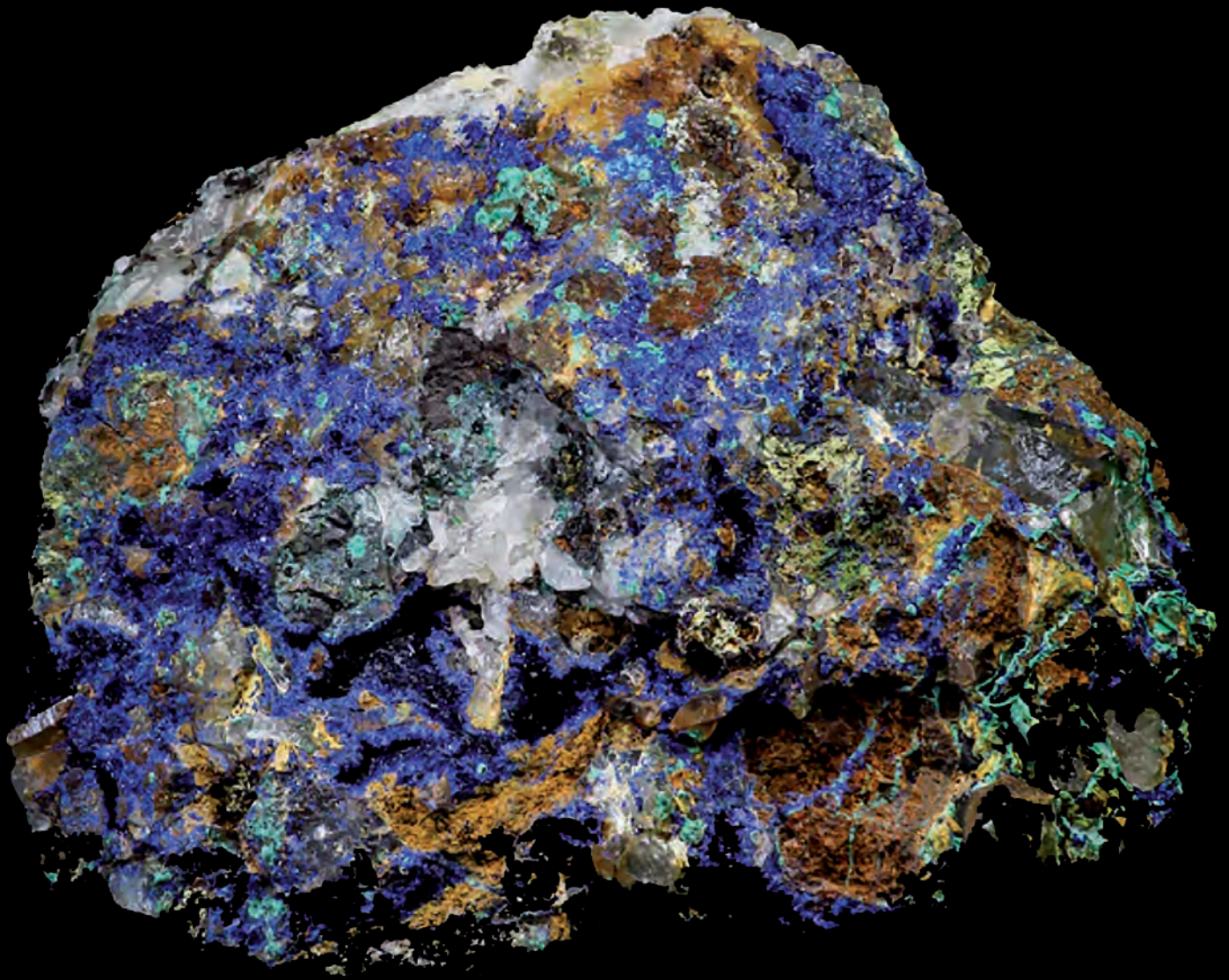
De traditionele religie is niet meer houdbaar; we zullen de ware Christuskracht voor wereld en mensheid voldoende ruimte dienen te geven. De nieuwste esoterische inzichten wijzen op het menselijk bewustzijn in een nieuwe perceptie die de vrije energie in onszelf beschikbaar stelt, dus niet op een apparaat dat dit voor ons regelt. De *Doors of Perception* (Aldous Huxley) zijn als het ware de portalen die de grens kunnen overschrijden en de bestaande natuurethers ‘omzetten’ in onszelf.

Onze apparaatafhankelijkheid groeit door steeds meer gebruik te maken van de ‘verkeerde’ energie, waardoor inmiddels al nieuwe verslavingen zijn ontstaan en – een nieuwe markt! – ontwenningprogramma’s die tegen betaling gevolgd kunnen worden. De effecten van ‘schermafhankelijkheid’ in positieve en negatieve zin waren al vóór de internetintroductie gesignaleerd door wetenschapsjournalist David Black in 1986: hij merkte hoe de uren die hij achter een computer doorbracht hem aan het veranderen waren. ‘Mijn denken werd verfijnder en exacter, beter in staat om logische analyses uit te voeren, maar tegelijkertijd oppervlakkiger en minder tolerant ten opzichte van ambiguïteit of tegenstrijdige gezichtspunten.’ Black voorspelde de komst van het internet – en de verovering van onze geesten. ‘Computers die op elkaar worden aangesloten, worden steeds meer een wereldwijd lichaam,’ zo geeft Black in de jaren tachtig van de vorige eeuw aan.

Kunstmatige intelligentie – is het een nieuwe vorm van intelligentie? Is het mogelijk dat een geestelijke entiteit in die nieuwe vorm wil wonen? Het is niet verzonnen: een aantal ontwikkelaars van A.I. antwoordden op de vraag waarom ze het deden, dat ze dat deden vanuit het perspectief dat ze een verantwoordelijkheid zeiden te hebben om die nieuwe vorm van intelligentie de wereld binnen te leiden, zoals journalist Ezra Klein optekende.

En Paul Kingsnorth stelde de vraag: stel dat er een geestelijke entiteit is die zijn bestaan zou willen manifesteren. Hoe zou hij dat doen? Hij zou een netwerk gaan bewonen – een netwerk worden – van draden en kobalt, miljarden kleine siliciumbreinen. Verbonden aan een menselijk brein zouden die energie en kracht en gedachten en zelfs gevoelens kunnen oogsten om daarmee de onderlaag te vormen van een geheel nieuw wezen. Als we dit beseffen, kan het ons ook doen besluiten die macht niet teveel te voeden en haar invloed te reduceren tot een nu eenmaal

Opening:
Kobaltmijnen in Iran
Rechts:
Kobalt-erts

noodzakelijk minimum, door de ruimte voor zelfrealisatie zo groot mogelijk te maken, de vrije energie die nog in ons is zo veel mogelijk te gebruiken.

De perfecte vormingskracht van een mineraal, zoals we in het Kristalmuseum kunnen zien, heeft mogelijk een verband met de menselijke levensuiting: de opbouw van de ziel kan in magische zin gebruikmaken van dezelfde ordeningsprincipes die gelden in de stoffelijke wereld. Denk aan de zogenoemde 'platonische figuren' van regelmatige veelvlakken, die ook vaak symbolisch worden opgevat, zoals de tetraëder, de kubus of het regelmatige vijfvlak, et cetera.

Het 'bouwplan van de ziel' heeft vanuit de oudheid een belangrijke rol gespeeld.

Het was gebonden aan strenge eisen, zo wil de 'oude bedeling' ons voorhouden. De natuur zelf bouwt óók volgens verheven en magische verhoudingen, bijvoorbeeld de gulden snede, die zich uitdrukt in de pentagonale sterconfiguratie. De etherkrachten van de natuur hebben hoge 'waarden' gecreëerd om natuurlijke groei te bewerkstelligen.

Voor de ziel (ebouw) gelden géén onnatuurlijke werkwijzen en ordeningen, maar levende, 'extra- of bovennatuurlijke' gereedschappen, een levendig toepassen dat boven de perfecte ordening van een mineraal uitstijgt.

De perfecte stereometrische vormen doen opgeld in zuivere abstracties tot de grens waar leven liefde wordt en die grens kan zich tot in de zesde dimensie

ophouden. Daar wordt duidelijk dat niet de ideale configuratie, maar de reële transfiguratie voorbij de grens voert en het leven dat liefde is, vertegenwoordigt. Want de ziel is verbonden met grenzeloosheid, waarbij de vorm, zelfs de perfecte vorm, vervaagt en de inhoud onafhankelijk van de perfecte ordening zichzelf contouren schetst, bijeengehouden door velden van hogere trilling. Bij de bewustwording van die hogere trilling – ook wel aangeduid als de berg waarop de vorm ‘sterft’ – is het dus zaak om een vasthoudende vorm los te laten. Het kan betekenen dat de beslotenheid van de perfecte vorm wordt prijsgegeven. Het geheim ervan wordt openbaar, zonder dat het op straat komt te liggen.

Dat hangt samen met een zeer oude structuur die in ons DNA aanwezig is als een hexagonale vlakverdeling, die tegelijkertijd zowel structureel als stereometrisch de gesloten kubus weergeeft, optisch zelfs twee kubussen.

Geest

Geest is een oneindigheidswerkelijkheid buiten ruimte en tijd. De eeuwigheid van geest is dus ook buiten de tijd, buiten het peilloos scheppingsveld, buiten het zintuiglijk waarneembare geschapene. Een vonk van de geest ligt in ons maar dat is geen garantie voor geestwerking in ons.

Als godenzonen, als werkzame geestvonken, kunnen we de werking van geest in ons mogelijk maken: de vorm van tijdruimte laten ‘versterven’ in een nieuw bewustzijn naar de maatstaven van de geest.

Die godenzoon wordt dan een *manas*, een geestelijk denker. De rede correspondeert met de geest door een werkzame pinealis. Deze rede kan schouwen in het licht der eeuwigheid (*sub speci aeternitas*). Geest laat zich beleven in een ideaal samengaan van eenheid, vrijheid en liefde in het bewustzijn van een godenzoon.

De vorming van dit bijzondere zesvlak zou geëxtraheerd zijn uit kosmische krachtlijnen binnen onze Melkweg, vanwege de configuratie van andere sterren. De werking van die krachtlijnen op levensgolven als de adamitische mensheid is doorgedrongen in het DNA toen de aarde in het midden van die configuratie stond en is geëffectueerd toen de maan in dat midden stond, een periode die in de oude esoterie het maantijdperk wordt genoemd. Met als positief gevolg een verfijning van de emoties en opbouw van zielekrachten.

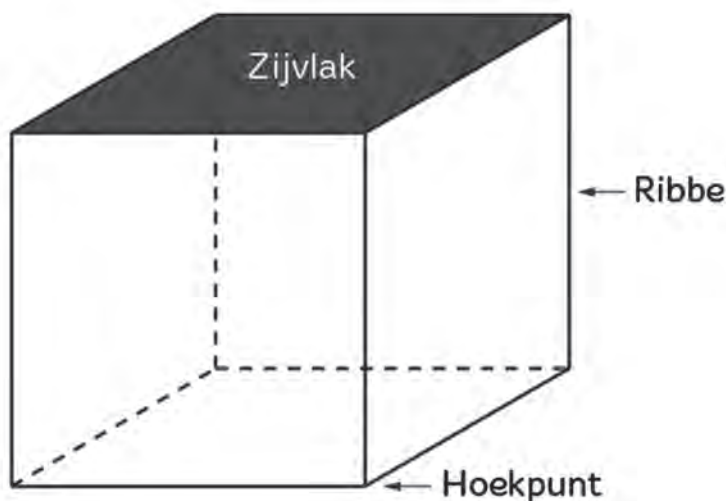
In de tegenwoordige tijd is het vierkant van bouw de basis van de kubieke vorming en maakt het mogelijk dat de ziel daar ‘haaks’ op kan staan. Nu zien we in de minerale wereld de kristal-

Het 'bouwplan van de ziel' speelt sinds de oudheid een belangrijke rol

vorming als grens van ruimtelijke schoonheid en perfecte uitdrukking, met een meestal harmoniserende krachtwerking. Daarvan kan men danig onder de indruk komen; het resoneert met een belangrijke schakel in ons DNA. Dat kan als een natuurlijke stimulans voor de ziel overkomen en wie zou daartegen zijn? Immers, het voert tot het noodzakelijke grensbewustzijn van de grensbewoner, het besef van 'hermetisch zwart'. Er is ook in de kristalwereld een prachtig kristal bekend met een zwarte kubus (onder meer in een Duitse groeve gevonden). Een zwarte kubus (*kaäba*) in het groot is in de islam op de locatie Mekka het centrum waar alles om draait, letterlijk en figuurlijk. In het klein vinden we het zwarte kubusje terug bij de orthodoxe joden, die het ritueel op hun voorhoofd dragen ter hoogte van het zielecentrum, het derde oog. Het kubusje bevat perkamentrollen die beschreven zijn met verzen uit hun Thora. Het regelmatig zesvlak, als basis voor de kubus, is ook verbonden met de zespuntige ster die met de begrenzendende werking van de planeetkracht van Saturnus samenhangt. Zowel islam als jodendom zijn – net als de christelijke opvatting van het Oude Testament – verbonden met die begrenzing en de 'wet', die Saturnus stelt. De gave kristallen zijn de best mogelijke pogingen van de mineralen om zich in perfecte ordening en discipline te openbaren in de zintuiglijk waarneembare wereld.

Toch komt dat voor het menselijk bewustzijn niet verder dan de grens van zintuiglijkheid van de ruimtetijd. Als dan die neiging tot perfecte vormgeving, tot controle over de stofsfeer, tot basisvorming van de ziel middels de werking van het regelmatige zesvlak in ons bloed en in ons DNA 'verankerd' is en zo symbolisch als een zwarte kubus kan regeren, gebaseerd op wetten en regels van deze wereld, hoe kan die grenzeloze ziel daar dan doorheen groeien naar de staat van de geest? Hoe kan de zielepotentie doorbreken in een oneindige en eeuwige levensruimte? Immers, de verfijning van de emoties biedt hier geen soelaas. Integendeel; ze kan ons danig in de weg zitten: de maanconfiguratie binnen het regelmatige zesvlak heeft z'n

werking meer dan noodzakelijk doen gelden en menigeen mede als het ware opgesloten in zijn illusie van een perfecte, maar gesloten kubus. Wij mensen verlangen naar eenheid en eeuwigheid, we willen worden opgenomen in 'de continuïteit van het zijn' (George Bataille), maar ons leven bestaat uit grenzen. We hebben een wereld gecreëerd van orde en regelmaat, met wetten, regels en taboes. Toch blijft het streven naar een eenheid, naar bevrijding, het vermoeden – ja het zeker weten! – de onsterfelijkheid innerlijk eigen te zijn. Dat gevoel wordt pas versterkt als we grenzen overschrijden, als we volledig grensbewoner zijn geworden. Als we de bewuste stap van binnen nemen om de hechte en wonderschone samenhang van de wereldse uitdrukking zoals de kristallen van mineralen

Ingang Kristalmuseum
in Borculo

ons voorhouden, te overstijgen met nieuwe zielekracht, die de geest in ons geboren kan doen worden. Met de vuurether, de Aquarius-elektrische ether.

De ware poort van Saturnus

Kun je dan eenvoudig inpluggen in een energie- of bewustzijnsveld, zodat de vrije energie je ziel en micros gaat doorstromen? Dat zou een te simpele voorstelling van zaken zijn, hoewel een zuivere gerichtheid op de gnosis zeker die belofte in zich houdt. Het lijkt evenwel alsof een grote wattendeke van mind-control over ons heen hangt. Veel mensen zitten vast en blijven gevangen in de ether- en denkkristallisaties van een oud paradigma, een oud denkvoorbeeld. Om die wattendeke echt van je af te werpen, is een passief grensbewonerschap niet genoeg. Nee, er een dynamische bewustzijnsimpuls voor nodig. Er is een impuls nodig, een schok die helderheid schept en het inzicht voedt, waardoor een poort wordt geopend en nieuw licht naar binnen stroomt: de vuurether. Dan kunnen de kristallisaties en controlemechanismen van de mens die wij zijn geworden, oplossen tot een 'niet-meer-zijn' en het universele eeuwige Zijn, zijn intrede doen.

De oude bedeling houdt je vast, omdat je er ook uit bent gevormd. Zij is niet blij met wakkere mensen die aan haar invloedssfeer dreigen te ontsnappen. Artificiële intelligentie kan daarop aansluiten en de grensbewoners voor het gnostieke bewustzijn terugtrekken naar de veilige configuratie van controle en beheersing. Erg verleidelijk, en bijna onontkoombaar omdat we denken dat het niet anders kan.

De ontwikkeling naar ordening en kristallisatie is niet noodzakelijkerwijs een doodlopende weg, hoewel de symbolen van Saturnus onheilspellend doods lijken (een doodshoofd en een zandloper)!

Vrije elektriciteit

Vrije elektriciteit is energie van elektrische aard die niet door fossiele brandstof is opgewekt, maar door het converteren van natuurlijke ethers de elektrische etherkracht 'vormt'.

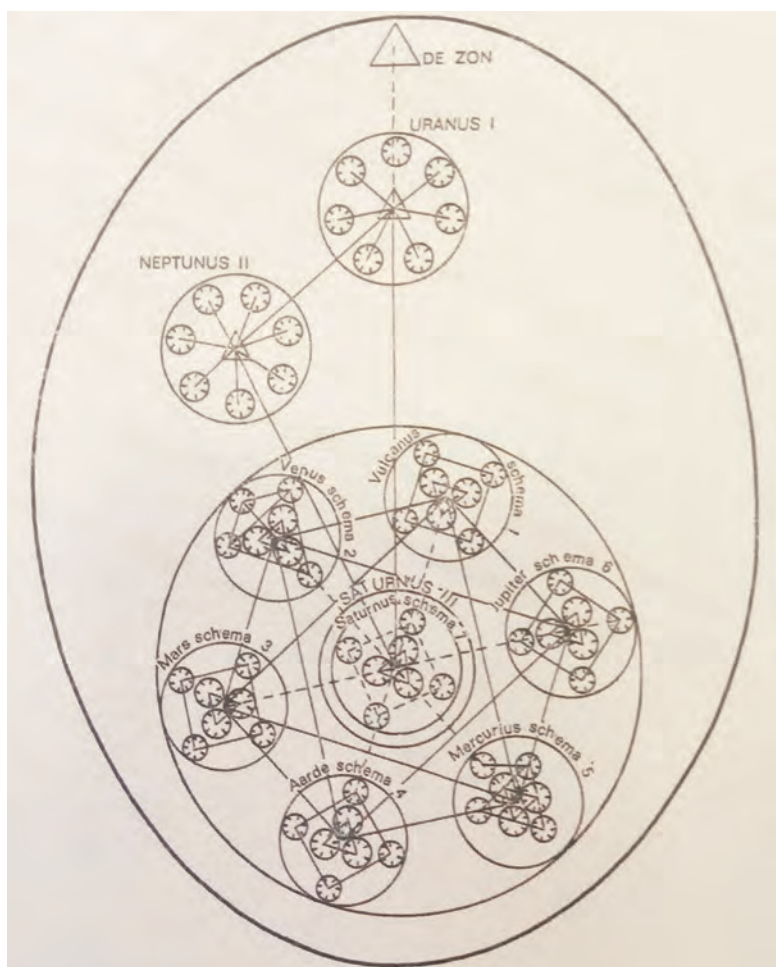
De natuurlijk etherkrachten zijn fijnstoffelijke energieën die de bekende lichamen als stoffichaam, levenslichaam, astraal lichaam en mentaal lichaam voeden. Deze natuurlijke ethers zijn niet bevrijdend in geestelijk opzicht, want daarvoor is de vijfde ether, de elektrische ether, ook wel de vuurether of kwintessence genoemd, onontbeerlijk. Het converteren van de natuurlijke etherkrachten tot de kwaliteit van de elektrische ether die de vrije energie 'levert' is niet met een hulpmiddel als een 'converter-apparaat' te realiseren, maar hangt af van het (menselijk) bewustzijn: een zielebelevendiging op basis van de geestvonk kan het bewustzijn daarvoor voeden.

Er is een impuls nodig, een schok die helderheid schept en een poort opent

Een kristal als gesloten kubus geeft weliswaar zowel meesterschap in, als meesterschap van de stof weer en zelfs óver de stof als grens wat betreft uitdrukkingsmogelijkheid maar dat is niet alles wat er is: boven deze uitdrukking, deze expressie van stofbeheersing gelden 'wetten' en verhoudingen van de 'transsaturnalen', zoals de mysterieplaneten Uranus, Neptunus en Pluto ook wel worden genoemd.

Ook Saturnus kent z'n geheimen. Een belangrijk geheim is gelegen in de mogelijkheid tot toelaten en van kracht laten worden van de positieve stralingen van de drie mysterieplaneten: mysteriekracht. Die mogelijkheid wordt ook wel een 'portaal' genoemd, een ruimtelijke doorgang voor het bewustzijn, dus niet voor de materie. Deze 'poort van Saturnus' begrenst enerzijds de ruimtetijd maar kan ook op de doorgankelijkheid ervan wijzen, zoals veel kristallen doorzichtig zijn en kleurloos lijken. De zwarte kubus van de perfecte vorm kan zijn geheim onthullen, zijn 'wet' vervullen en overstijgen, door open te breken, en zich te ontvouwen als een kruis.

Het zelf-minder-worden ontvouwt dan het mysterie van zelfontplooiing en zelfrealisatie in de vrijheidskracht van het endura. Een grote kosmische stilte openbaart zich in het eigen wezen. Daarin is geen plaats voor kunstmatige intelligentie, hoe smart deze zich ook aan ons wil opdringen. De stem van A.I. verstomt ; de Geest regeert soeverein. ▲

Kaart VI Het Goddelijk Zevental vanuit de Triade, overeenkomend met de drie zevenkringen uit *Dei Gloria Intacta*: de zevenkring van Saturnus (III), die van Uranus (I) en die van Neptunus (II). De planeetketens en de bolstadia. De afbeelding illustreert hoe in het midden van Saturnus de relatie met de zevenkringen van Uranus en Neptunus 'aangrijpt'. Hoe daar, in dat midden van zijn driehoek, het zwaartepunt, een 'poort' van de stofontwikkeling openligt naar de zevenkringen van de 'mysterieplaneten' Uranus en Neptunus. Saturnus komt overeen met de gekristalliseerde stof (de 'grofstoffelijkheid'), met de stoffelijke werkelijkheid van lichaam. Uranus wordt wel de vernieuwer van het hart genoemd en Neptunus die van het hoofd. De drie zevenkringen Saturnus, Uranus en Neptunus komen aldus ook overeen met lichaam, ziel en geest, waarbij Uranus in het hart verbonden is met de Zon. Zonder het openvouwen van de 'kubus' van en in de stof sfeer (Saturnus) is de eenheid van lichaam, ziel en geest voor de mens niet goed mogelijk (de factor Manas).

▷	TEKST: ANKIE HETTEMA EN MEIK MEURER
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: WIKIARTICLE
▷	RUBRIEK: SPOREN VAN LICHT

Profiel van Ibn Al-Arabi

Tussen 929 en 1031 beleefden de Moren in Zuid-Spanje een gouden periode. Daarna brak er veel onrust uit. De Arabische, islamitische theoloog Ibn Al-Arabi werd in het jaar 1165 geboren in Murcia. Hij koos Sevilla als zijn woonplaats. Hij werd een van de meest invloedrijke en controversiële denkers onder de soefi's. Hij wordt ook wel de 'grootste Sjeik', de geestelijke gids, genoemd.

Sporen van licht

Het was een veelbewogen tijd wat betreft religie, cultuur en politiek. De verwevenheid van velerlei invloeden, van Moren en Spanjaarden, van christenen en moslims wekte bij velen twijfel over wat waar is en wat niet; er kwam veel strijd uit voort. Ondanks die strijd beïnvloedden deze stromingen elkaar en zij brachten een kleurrijk gedachtegoed voort. Het is in teksten van diverse bronnen terug te vinden.

Algiers, 1911

Ibn Al-Arabi ervoer als tiener zijn eerste visioen (*fanā*); later schreef hij over deze ervaring als ‘de differentiatie van de universele werkelijkheid die door die blik wordt omvat’. Vanuit zijn allesomvattende kijk op het leven hield hij de mensen voor dat God niet beperkt is tot de manier waarop hij aan je verschijnt en zich aanpast aan jouw vermogen om hem te ontvangen. En omdat hij aan ieder verschijnt in andere vormen, is niemand verplicht, zegt hij, de God te gehoorzamen die jij aanbidt. Zijn vader bemerkte zijn spirituele gave en bracht hem in contact met filosoof en rechter Ibn Rushd (Averroes). Ibn Al-Arabi zei later dat hij door deze ontmoeting het onderscheid had leren waarnemen tussen de formele kennis van het rationele denken en de onthullende inzichten in de aard der dingen van het hart. ‘Als het hart gevuld is met geloof, zal het je naar de waarheid leiden. Voor hoop heb je geloof nodig.’

Omstreeks 1194 ging hij op rondreis door het Midden-Oosten, waarbij hij ook twee jaar in Mekka verbleef. Daar ervoer hij de Ka’aba als het mystieke punt waar de zichtbare en onzichtbare wereld elkaar raken. Op zijn reizen ontstonden de meeste van zijn vele geschriften. Diep bewogen door zijn innerlijke ervaringen, nam hij het sofisme aan en wijdde zijn leven aan het spirituele pad. Toen hij later verhuisde naar Fez, in Marokko, werd Mohammed Ibn Qasim al-Tamimi zijn spirituele mentor.

Hij is in de islamitische wereld vooral bekend door drie elementen. Ten eerste door zijn visie op de eenheid van alle zijn. ‘Waar je je ook wendt of keert, daar is het gezicht van God.’ Ten tweede door de mens als microkosmos te zien, die zich door middel van de mystieke liefde zou kunnen verbinden met zijn oorsprong, dat hij het stadium van de ‘verbinding met de universele intel-

Zijn universele gedachten zien wij terug in zijn werken

ligentie' noemt waardoor je mee opgaat in een eeuwige voortdurende reis naar het hart van God. Ten derde door zijn gedachte van 'de volmaakte mens'. 'Hij die zichzelf kent, kent zijn God; voorwaar, Hij is zijn eigen identiteit en werkelijkheid.' Zijn filosofie en mystieke leer werden door de moslimorthodoxie bekritiseerd als ketters, maar hij werd door machtige vrienden beschermd. Zijn geschriften werden in Egypte verboden, maar in Turkije en andere islamitische gebieden druk gelezen.

Zijn bekendste werken zijn *al-Futuh al-Makkiyya* (de openbaringen van de Mekkaanse tijd) en *Fusus al Hikam* (zielen van wijsheid), waarin hij de daden beschrijft van alle profeten die in de Koran voorkomen, van Adam tot Mohammed. Hij overleed in het jaar 1240 en zijn grafombe werd een belevaartsoord. Zijn universele gedachten zien wij terug in zijn werken, hier een overduidelijk voorbeeld:

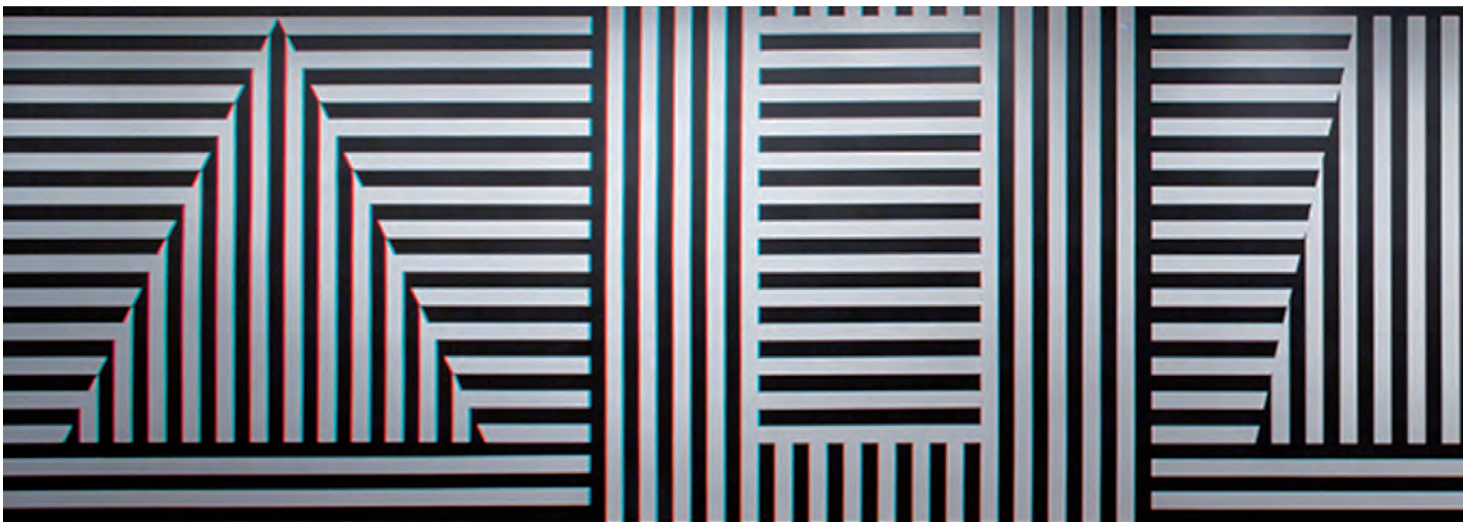
*'Mijn hart is een schaal voor elke vorm.
Een klooster voor de monnik,
een tempel voor idolen.
Een graasland voor gazellen,
de Ka'aba van de pelgrims,
de tafelen van de Thora, het boek van de Koran.
Liefde is mijn geloof; het geeft niets welke weg
haar kamelen ook volgen,
de liefde blijft toch immer
mijn godsdienst en geloof.'*

Het citaat is te vinden in het volgende boek:

Armstrong, Karen, *Een geschiedenis van God, vierduizend jaar jodendom, christendom en islam*, Anthos, Amsterdam 1995 pg. 268

DE SYMBOLISCHE TAAL VAN

In het woord 'vertellen' ligt 'tellen' besloten en dat is in veel talen het geval. Denk bijvoorbeeld aan *racconter-conter*, *erzählen - zahlen* en *to tell*. In de Hebreeuwse taal hebben alle letters een getalswaarde. In die taal zijn de wereld van het woord en de wereld van het getal niet gescheiden. Een boek heet daar *Sepher* en ons woord 'cijfer' is daarvan wellicht afkomstig. De werelden van het woord en die van het getal liggen dicht bij elkaar liggen dan op het oog lijkt.

 Wijsbegeerte

▷	TEKST: BENITA KLEIBERG
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: SOL LEWITT
▷	RUBRIEK: WIJSBEGEERTE

DE REGELMATIGE LICHAMEN

NMidden in de oneindige goddelijke oersubstantie, of het *gouden ei* schiep de geest Gods de hiërarch van het komende heelal: de macrokosmische *Adam Kadmon* en die wordt verzinnebeeld door een punt in een cirkel.

Vanuit deze macrokosmische Adam Kadmon emanerden tien hemelse hiërarchieën en schiepen een heelal dat één was met de goddelijke oersubstantie. Dit alles is te zien als de punt te midden van de cirkel, aangezien de cirkel niets anders is dan de uitvergroete punt.

Bol

De cirkel is de oervorm van de twee dimensies; daaruit ontwikkelen zich de bol en de platonische lichamen. De bolvorm is de oervorm van de driedimensionaliteit.

Wanneer we voor de Oorspronkelijke Eenheid een vorm zouden moeten kiezen, kunnen we dat het beste doen met een bolvorm.

De bol is in principe de absolute eenheid, want of we nu in de bol staan of van buiten de bol gadeslaan, aan alle kanten is voor iedereen hetzelfde te zien.

© Sacred Geometry

In deze situatie bewijst de Oorspronkelijke Eénheid, verbeeld door de bol, ook dat het boven gelijk is aan het beneden!

Eerste manifestatie

God wilde zijn liefde delen met een bondgenoot en schiep de mens naar Zijn Evenbeeld.

De 1 werd in vroegere culturen als de representant van God zelf gezien en niet als een gewoon getal. Hij was heilig en onuitspreekbaar; net als de Hebreeuwse letter *aleph*. Het principiële uit God laat zich niet in de fysieke natuur in woorden vertolken: het is een stomme letter.

Uit de 1 is alles voortgekomen, hij heeft

geen geslacht zoals alle andere getallen. De 2 is het eerste vrouwelijke getal en de drie het eerste mannelijke getal. Hier later meer over.

Het symbool van de aleph \aleph wordt aangeduid met een *jod* boven de *wav* en een *jod* beneden de *wav*. De aleph heeft twee druppels als het zichtbare beneden, de aarde en het verborgene, de hemel, boven. Ze zijn als het ware twee tranen of twee bloeddruuppels. Het zijn hemel en aarde in één beeld.

De aleph verbeeldt in deze context het goddelijke heelal, omdat de bovenste *jod* zich zuiver weerspiegelt in het allereerste begin van de schepping, van de Adam Kadmonnatuur. De *jod* boven

de wav is gelijk aan de jod beneden de wav. Hemel en Aarde, boven en beneden, zijn één!

Fysieke wereld

Op haar reis door de fysieke wereld krijgt de ziel een kleine vonk van de oorspronkelijke natuur mee. Dit oeratoom zal hem herinneren aan zijn, in principe, goddelijke natuur: het is de God die zich als het oeratoom in het hart verbergt.

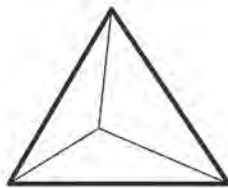
Symmetrie

Pythagoras en Plato noemden de platonische vormen 'de perfecte lichamen'; zij beschouwden ze als de meest elementaire bouwstenen van onze fysieke werkelijkheid, terwijl ze op bijzondere wijze door hun vormenreeks, de menselijke zieleontwikkeling in de gang door de stof weerspiegelen.

De vijf platonische lichamen bezitten allemaal een perfecte symmetrie:

1. Alle vlakken hebben dezelfde afmeting
2. Alle ribben zijn even lang
3. Alle hoeken hebben één afmeting
4. In een bol worden alle hoekpunten geraakt

Tetraëder

Het eerste platonische lichaam is de tetraëder en hij wordt gevormd door vier regelmatige driehoeken. Er is nu weer een kwaliteitssprong gemaakt, want de bol heeft één vlak en de tetraëder heeft er vier. De oorspronkelijke wereld van de bol verhoudt zich tot de fysieke wereld vanuit dat oogpunt gezien als 1:4.

Op haar reis door de wereld krijgt de ziel een kleine vonk van de oorspronkelijke natuur mee

De materie wordt aangeduid met het getal 4, want de tetraëder is immers uit 4 driehoeken opgebouwd en is de representant van het geestelijke én het materiële, als de getallen 1 en 4. Was de cirkel, of bolvorm, de éénheid van de oorspronkelijke wereld, de tetraëder is het eerste lichaam in de stoffelijke wereld en verbeeldt eigenlijk de menselijke val daarin.

Men heeft tenminste vier vlakken nodig om een vorm tot stand te kunnen brengen.

In principe herhaalt de tetraëder de drie-eenheid van de vorige orde, de toegesloten bol, nu in een naar buiten gerichte vorm.

Lag toen de goddelijke drie-eenheid binnen de vorm, de bol, nu zien we de materie die het getal 4 draagt en deze 4 is de fysieke openbaring van de geestelijke, mannelijke 3.

Zij is in principe een nieuwe éénheid, echter in een andere dimensie: de stofwereld. Dus de 4 vlakken, waaruit de vorm is opgebouwd zijn de grondsteen van de fysieke wereld. Het getal 4 de dualiteit in het kwadraat, de 22. Een verder ontwikkelen binnen onze wereld is niet mogelijk. Dit zou slechts een herhaling zijn.

Een eenvoudig voorbeeld hiervan is: vader, moeder, kind zijn 1,2,3 en het

kind start weer een nieuwe cyclus, die gelijk is aan de eerste en een herhaling is.

Magische Hebreeuwse taal

Het Hebreeuwse woord voor vader is 'AB', aleph en beth, getalswaarden 1 en 2. Zij horen in de gesloten Vaderwereld van de cirkel of de bol. Het woord voor moeder is 'EM', geschreven als aleph en mem, getalswaarden 1 en 40. Het contact met de goddelijke wereld wordt dus aangeduid met de aleph, de 1, want zij was de eerste goddelijke manifestatie.

Zo heet de eerste mens Adam en wordt in het Hebreeuws met aleph, daeth en mem geschreven 1-4-40. Het getal 1 duidt op de Goddelijke wereld en de getallen 4 en 40 geven de fysieke wereld aan (de nullen zijn van ondergeschikt belang.)

De mens is uit God geboren, maar leeft in de stoffelijke wereld.

Een ander treffend voorbeeld is het woord 'waarheid', aleph-daleth-thaf, 1-4-400.

De Waarheid is uit God geboren, want hij draagt de 1 in zich. Wanneer we echter de 1 weglaten, staat er 'dood', 4-400. De leugen maakt immers de waarheid dood, want hij verbreekt het contact met de goddelijke éénheid!

Verhouding goddelijke en stoffelijke natuur

Wanneer men de bol, representant van de goddelijke éénheid, verbindt met het getal 1 dan staat de 4 symbool voor de fysieke wereld, aangezien men 4 vlakken nodig heeft om in de ruimte een lichaam te vormen. Je kunt niets beginnen met een 2- en een 3-vlakker.

Vandaar dat het getal 4, van de tetraëder, het absolute getal van de materiële wereld is.

Bovendien is de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet de thaf, getals-

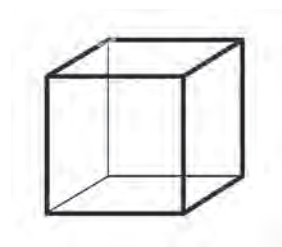
waarde 400. Het leven in de stof heeft hier zijn einde bereikt. Voor de 500 is geen letterbeeld: alles boven de 400 ligt weer in de wereld van de stilte. Jan van Rijckenborgh zegt in *De Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis* dat het getal 40 (lees 4) de aanduiding is van de volledigheid van de openbaring in het licht der eeuwigheid.

Plato verbond elk lichaam met de basis-elementen, de toestand van de materie (vast, vloeibaar, gas en ether).

Het oppervlak van de tetraëder heeft het kleinste volume en is daarom de meest beweeglijke van alle platonische lichamen. Het loopt in de pas met het beweeglijke VUUR of LICHT en strookt met de eerste dag van de schepping toen God het licht tot aanzijn riep.

Alle symmetrische polyeders zijn in principe opgebouwd uit tetraëders en alle hebben dus deze 'vuurbezieling' in zich besloten liggen als de geestelijke kracht die doorwerkt in de materie.

Kubus

De zes regelmatige viervlakken vormen de kubus. De kubus wordt verbonden met het vrouwelijke getal 4. De 4 is het fundament van de *mater materia*, de fysieke wereld. De 3, het mannelijke getal van de tetraëder, is haar voorafgegaan als het geestelijke principe. In de 4 wordt de 3 openbaar als het concrete en manifeste, hetgeen volledig strookt met de tetraëder (vier driehoeken).

Het wezen van het getal 3 doordringt alle materie als geestelijke kracht. De kubus kan immers gevormd worden

Het basiselement van de kubus is heel treffend AARDE

door twee tetraëders (in projectie). De kubus is het eenduidige symbool van de materie, want overal duikt het getal 4 in de materie op. Er zijn bijvoorbeeld 4 eiwitbasen die met haar varianten de bouwers zijn van al het levend organisme. Er zijn 4 aggregaten en in de kosmos vinden wij 4 windrichtingen. De mineralenwereld is bij uitstek de representant van de materie. Vele mineralen kristalliseren uit in een tetraëder, kubus, octaëder, icoosaëder (onzuiver) of als dodecaëder. Het basis element van de kubus, is heel treffend AARDE.

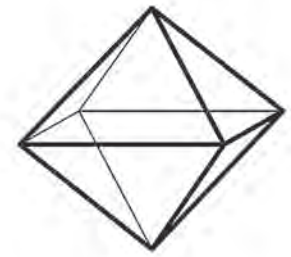
Het vrouwelijk principe van de 4, als de kubus, stelt zich ten opzichte van het mannelijke principe van de 3 ontvankelijk op. De kubus is opgebouwd uit 6 viervlakken en de 4 haakt in deze vorm naar de 6 (6 is in het Latijn heel treffend sex). In het menselijk lichaam weerspiegelt het viervlak van de kubus het vierbladig stuitchakra, waarvan de voortplanting uitgaat.

Het vrouwelijk principe van de 4 is in staat nieuw leven voort te brengen, maar dit gaat echter altijd gepaard met lijden: de barensood.

Op geestelijk niveau zien we de vereniging tussen ziel en geest. Ook hier is sprake van een zeker lijden: zonder loutering geen bevrijding; zonder dood geen opstanding.

De tetraëder en de kubus vormen een nieuw lichaam: de octaëder.

Octaëder

Het derde platonische lichaam is de octaëder en deze kan het best omschreven worden als twee samengevoegde piramides. Deze vorm is evenals de kubus, opgebouwd uit twee (geprojecteerde) tetraëders. Voorst vinden we hier ook een samenvoeging van het mannelijke en het vrouwelijke in respectievelijk de driehoek en het vierkant precies in het midden gelegen. Het vierkant is de plaats waar de twee piramides elkaar raken en daarop bevinden zich de driehoeken.

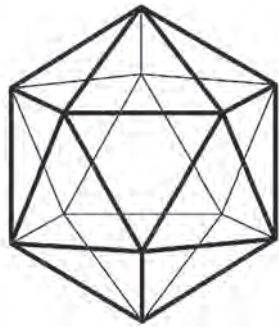
De octaëder heeft zes hoekpunten en door middel van de zes (sex in het Latijn) verenigen het mannelijke en vrouwelijke zich en een nieuw leven of een nieuw bewustzijn ontstaan.

De nieuwe dimensie komt in de octaëder tot uitdrukking in de beide piramidepunten. Via de vier opgerichte lijnen gaan we omhoog naar de top van de piramide. Dit punt, de 5, geeft uitdrukking aan de in aanleg aanwezige nieuwe bewustzijnsstaat, de nieuwe zielestaat, die de mens zelf realiseert.

Of anders gezegd: op het vierkant van bouw (het midden van de octaëder) wordt de *trigonum igneum* opgericht waardoor in de top van de piramide (als punt 5) uiteindelijk de binding met het oorspronkelijke rijk verwezenlijkt kan worden. Door de transfiguratie wordt het getal van de 5 verwerkelijkt. Dit komt in het vervolg nog ter sprake.

De octaëder kan vrij ronddraaien wanneer we hem bij de twee hoekpunten vasthouden en is mobiel en beweeglijk. Hij heeft als basiselement de LUCHT of het GAS.

Icosaëder

Het vierde lichaam in de reeks is de icosaaëder en heeft het grootste aantal vlakken. Hij is namelijk opgebouwd uit 20 gelijkzijdige driehoeken en vormt in vergelijking met de voorgaande lichamen een bijzonderheid: er is hier sprake van weer een kwaliteitssprong die drievoudig is te noemen.

Ten eerste heeft deze vorm wat van zijn hoekigheid verloren en neigt een weinig naar de oorspronkelijke *bolvorm*.

Ten tweede wordt hij niet, zoals bij de kubus en de octaëder, gevormd door twee tetraëders, maar door vier tetraëders. Het aantal tetraëders heeft zich dus gekwadrateerd.

Ten derde worden we geconfronteerd met het veel zeggende getal 5. De icosaaëder heeft 5 zijaanzichten, terwijl bij de tetraëder, octaëder en kubus respectievelijk 3 en 4 kanten te zien zijn.

Deze drievoudige kwaliteitssprong geeft belangrijke ontwikkelingen aan.

Aan transfiguratie gaat transmutatie vooraf en dat is ook waar te nemen aan de regelmatige lichamen.

Binnen de icosaaëder is er namelijk sprake van frictie, want de vier tetraëders binnenin zijn niet geheel zuiver te noemen. Hoewel de driehoeken aan de buitenkant in harmonie zijn, liggen de geprojecteerde lengteassen in spanning met elkaar: er is te weinig ruimte, het is te nauw en het blijkt dat de grenzen bereikt zijn.

Kortom, er is sprake van een span-

ningsveld binnen de icosaaëder en de harmonie is verstoord. Bovendien werd gezegd dat het getal 4 de uiterste grens is van de stoffelijke natuur. Verdere ontwikkeling is altijd een herhaling.

Wanneer we nu de toestand van de icosaaëder verbinden met de menselijke zieleontwikkeling, kunnen we dit spanningsveld ook waarnemen. Wanneer de mens in het diepste punt van de stof verkeert, bereikt hij ook de grens van zijn bestaan. Blijft de mens bij de oude situatie of doorbreekt hij zijn cirkelgang en gaat hij een nieuwe bewustzijnsstaat binnen?

Het getal 5, dat de zijanten van de icosaaëder laten zien, geeft aan dat er sprake kan zijn van een kwaliteits-sprong. Welke van de twee naturen geeft de mens voorrang in zijn systeem?

Dat er sprake is van een crisissituatie kunnen we ook weer aflezen aan de Platonische Lichamen. Er vond een samsmelting plaats tussen het mannelijke getal van de 3 van de tetraëder en het vrouwelijke getal 4 van de kubus. Dan ontstaat er na enige tijd een nieuwe fase, die van de crisis, de icosaaëder met het getal 5.

Als we de getallen van de zijanten van de tetraëder, de kubus en de icosaaëder, de 3-4-5 bij elkaar optellen, krijgen we het getal 12 wat een uiterst belangrijk getal is! Dit getal houdt een bepaalde volheid in: de tijd is daar en het is nu of nooit. Durft men de 13de, de totale Nieuwe Bewustzijnsstaat te begroeten, of blijft men in de 12, in het oude en bekende staan. Het laatste beduidt weer een nieuwe cirkelgang in de stof!

De 5 vindt haar verhoging in het getal 12. Als voorbeeld nemen we de eerste wonderbaarlijke spijziging, een verhaal uit de Bijbel. Hier werden 5 broden vermeerderd om 5000 mensen te voeden en na de maaltijd bleken er 12 manden met brokken brood over te zijn. De 5

Blijft de mens bij de oude situatie of doorbreekt hij zijn cirkelgang en gaat hij een nieuwe bewustzijnsstaat binnen

drukt zich in ieder deel van de 12 uit. Het meest sprekende voorbeeld is echter de dodecaëder met haar 12 regelmatige vijfhoeken en dit komt bij het volgende lichaam aan de orde.

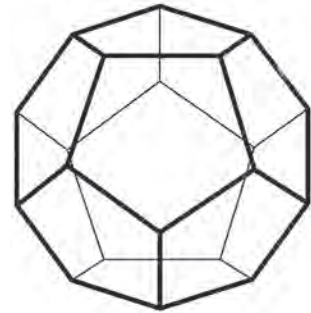
De platonische lichamen vertonen op dit punt aangekomen nog een bijzonder feit. Telt men de vlakken van de tetraëder, de kubus, de octaëder en de icosaeëder bij elkaar op, dan verkrijgt men: $4+6+8+20=38$. Dit getal strookt met het aantal jaren dat een verlamde aan het *Bad van Bethesda* doorbracht. Hij lag daar 38 jaar lang te wachten op iemand die hem in het water van het helende bad zou werpen wanneer daar een engel in afdaalde die genezing bood. Hier zien we een mens die de uiterste grens van zijn bestaan op aarde heeft bereikt en ten opzichte van het hogere kreupel ligt.

Hij heeft genezing van node. Voorts had het Bad van Bethesda 5 zuilengalerijen en dit getal wordt heel expliciet genoemd. Wel, aan de buitenkant van de icosaeëder is in het aantal zijaanzichten de 5 zichtbaar. Alsof de verlossing wel aanwezig is, maar de mens, gefixeerd op zijn eigen problematiek, deze nog niet duidelijk waar kan nemen. Wanneer de mens bij het bad van Bethesda de Christuskracht ontmoet, dan omspoelt het Levende Water hem van boven en van onderen. Dit cruci-

ale moment laat ook de icosaeëder zien door de twee tegen over elkaar gelegen pentagrammen in het binnenste.

Zo zien we het waterprincipe bij de icosaeëder. Zij wordt gekoppeld aan het element WATER.

Dodecaëder

Het laatste regelmatige lichaam bestaat uit 12 vijfvlakken.

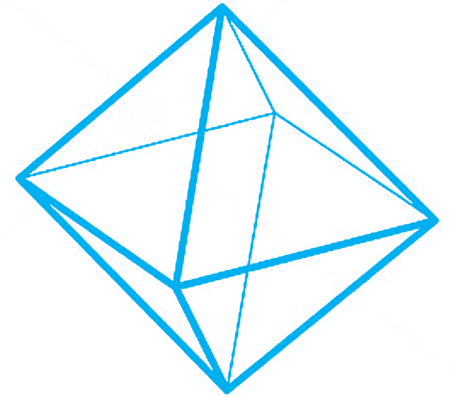
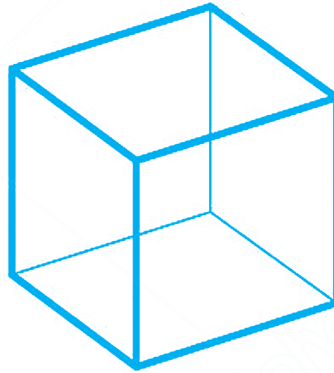
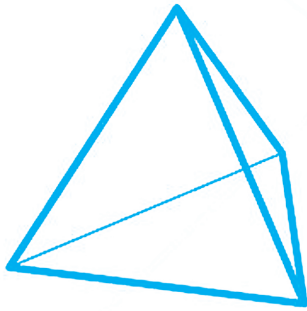
Plato beschouwde de dodecaëder als iets unieks. Voor hem was zij het symbool van de Hemelmaterie.

Het passende aggregaat is bij dit lichaam de onzichtbare ETHER.

In de school van Pythagoras was het ten strengste verboden tegen profanen over deze lichamen te spreken en met name over de *dodecaëder*.

Wanneer dat toch gebeurde werd dat met de dood bekocht, volgens neoplatonische geleerde Jamblichus van Chalkis (ca. 250 – 330 n. Chr.) omdat de dodecaëder geheimen bevat voor de toekomst van de mens, waar de profane mens niet op was voorbereid.

De dodecaëder, de twaalfvlakker, sluit volkomen aan bij de eindfase van de menselijke zieleontwikkeling. In het voorgaande werd geconstateerd dat de 12, het getal van de volheid, in afwachting is van de geheel nieuwe openbaring van de 13de. Daarenboven is het getal 5 prominent aanwezig. De dodecaëder kan niet alleen opgebouwd worden uit 5 tetraëders, maar hij heeft ook 12

Wanneer de mens zijn hart opent voor het Levende Water stromen de helende Lichtkrachten zijn wezen in

*vijf*vlakken aan de buitenzijde. Lagen bij de icosaeëder de vier tetraëders nog bekneeld (die de menselijke crisissituatie weerspiegelen), in de dodecaëder is geen sprake van frictie. Bij de dodecaëder is de crisis overwonnen en de 5 is naar buiten getreden en voor ieder zichtbaar.

Dit lichaam geeft de schone en zuivere dimensie weer van de vijfhoek, het pentagram. De andere lichamen dragen immers drie- en vierhoeken.

We kunnen dus stellen dat er opnieuw een kwaliteitssprong heeft plaatsgevonden van fundamentele aard.

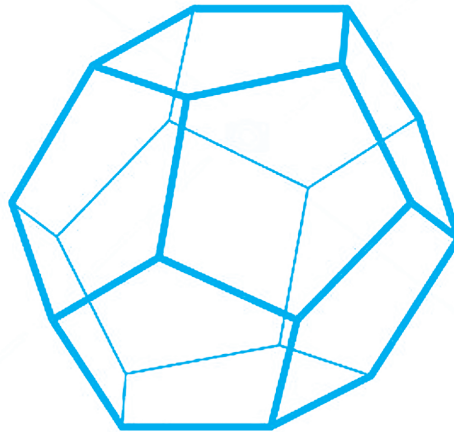
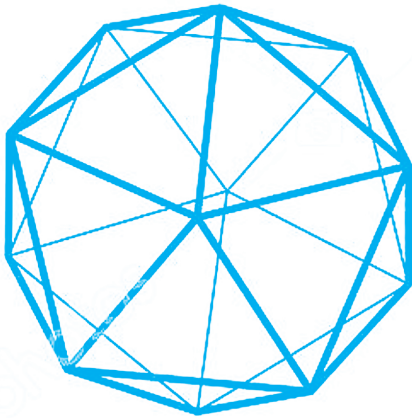
Het getal 5 correspondeert met het vijfde voertuig van de mens. Wanneer de *roos-des-harten* begint te bloeien komt de Manas, de denkende 'godenzoon' tot ontwikkeling.

De dodecaëder neigt qua lichaam sterk naar de bolvorm van de oorspronkelijke vaternatuur. Hij is het minst hoekig, in tegenstelling tot de tetraëder, de kubus en minder bij de icosaeëder die de voorloper van de dodecaëder is. Bij de dodecaëder is de hoekigheid totaal afgestompt en nadert de bolvorm het sterkst.

Getal 50

De ontwikkelingsgang van de spirituele mens in de stofwereld loopt, gezien het voorgaande, langs de eerste vier platonische lichamen, die hun oorsprong hebben in de oorspronkelijke natuur. Daar leeft de mens als *Adam Kadmon*, in de Hof van Eden.

Bij de dodecaëder is de 5 subtiel aanwezig in de boven- en benedenhoekpunten. Bij de icosaeëder zijn deze

hoekpunten als het ware ingedaald en getransformeerd tot twee tegenover elkaar liggende vijfvlakken of pentagrammen in de vorm zelf. De 5 komt echter volledig tot uitdrukking bij de dodecaëder.

Wanneer de mens zijn hart opent voor het Levende Water stromen de helende Lichtkrachten zijn wezen in. Terstond is hij bij machte los te breken uit zijn verlamming. Hij laat de begrenzings van de fysieke wereld achter zich en treedt een nieuwe bewustzijnstoestand binnen. Bij de dodecaëder wordt deze toestand uitgebeeld door de fundamentele kwaliteitssprong, de 5 die we duidelijk aan de buitenkant kunnen ontwaren.

Het pad van de mens loopt via de Hof van Eden, de tuin der goden, via zijn gang door de stof naar het hemelse Jeruzalem, een stad dus.

Voorheen leefde de mens in éénheid met de goddelijke natuur, maar was hij *onbewust*. Na zijn verblijf in de fysieke wereld gaat hij nu terug naar het oorspronkelijke bewustzijnsveld; hij is nu *bewust* geworden en een autonome entiteit, die het goddelijke openbaart. Het element van de dodecaëder is de niet zichtbare ETHER.

De bolvorm is in dit verband de repre-

sentant van de Hof van Eden. De mens slijpt zijn hoekige, ruwe steen tot een flonkerende Edelsteen, de dodecaëder.

Deze vorm is de representant van het Graaljuweel, het Nieuwe Jeruzalem.

De mens is de stoffelijke natuur, verbeeld door de 38 vlakken van de tetraëder, kubus, octaëder en icosaeëder, door loutering overstegen. Het beeld van de 12 vlakken van de dodecaëder wordt dan bij de 38 vlakken gevoegd. $38+12=50$, het mysterieuze getal, de 7×7 stadia, plus 1.

Het getal 49 geeft in de joodse theosofie aan, dat de mens zijn taak op de wereld vervuld heeft. Nu is de mens bevrijd en deze verlossing wordt verbeeld door de 50, dat is de 8ste dag, de dag van de uitstorting van de heilige geest, het *pinksterfeest*. De mens heeft zijn ruwe, hoekige steen geslepen tot de *hemelse dodecaëder*, die hij als flonkerende diamant binnendraagt in de hemelse stad. ▲

Bronnen

Rijckenborgh, J. van, *De Egyptische Oerqnosis en haar roep in het eeuwige nu*, Rijckenborgh, J. van, *De Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis*, *Letters van Het leven van Weinreb*, Stelzner, M., *Die Weltformel der Unsterblichkeit*.

De weg

naar huis

In onze veranderlijke wereld wisselt de ervaring van liefde zich af met het verlangen naar liefde.

In dit heimwee bevindt zich een schat,
want het oprechte zoeken dat hieruit voortkomt
wordt altijd beantwoord.

In deze schat in ons hart bevindt zich een weten
van een Liefde die de verbinding is met het geheel,
voorbij 'ik' en 'de ander'.

Op de weg naar huis
hoeven we geen 'betere' persoon te worden,
maar mogen de barrières worden losgelaten
die we tussen onszelf en onze medemens plaatsten,
en die we tussen onszelf en de Universele Liefde plaatsten.

Misschien vraagt die Liefde niet om bezongen te worden,
maar dat wij
door de Liefde geschapen
zelf scheppers van Liefde worden.

Christian Bruin

▷	TEKST: ANKIE HETTEMA
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: DIVERSE OUDERS
▷	RUBRIEK: MODERNE TIJDEN

Wie zijn oorsprong kent

Eén voor één druppelen de kinderen binnen. Ouders of grootouders komen mee. Het is vakantie en dan is op woensdag in De Embassy of the Free Mind een workshop te beleven over één van de zeven hermetische levenswetten. De kinderen schrijven hun naam op papier dat klaarligt naast de glazen limonade. We starten in het café. In de ‘Grote Sael’ staat een binnen- en buitenkring van stoelen klaar. In het ‘Koetshuis’ een tafel met materialen voor een creatief slot van de workshop.

D

De workshop is gebaseerd op het boek *Hemel en aarde in de wereld van het kind*.

Verschillende wijsheidstradities en religies hanteren drie geestwetten, drie geestelijke levensprincipes die in ieder mens, vaak nog onbewust of sluimerend aanwezig zijn. Drie krachten die vanuit de bovennatuur als ‘Vader, Zoon en Heilige Geest’, als ‘Brahma, Vishnoe en Shiva’ of als ‘wijsheid, wil en werkzaamheid’, hoe je ’t ook noemen wil, indalen in de menselijke drievoudigheid van denken, voelen en handelen – hart, hoofd en handen. Je kan het je voorstellen als een afdalende en een opgerichte driehoek die in elkaar schuiven tot een zespuntige ster, ook wel ‘heilig hexagram’ genoemd.

Naast deze drie geestwetten kan men vier aardewetten zien. De eerste is de natuurwet van tegendelen en harmonie. Immers ons leven kenmerkt zich door paren van tegenstellingen. De tweede is de wet van oorzaak en gevolg, van actie en reactie en neutraliteit. De derde van verandering en richting. Alles verandert, alles stroomt maar waarheen? En tenslotte de vierde natuurwet is de kracht van samenwerking, van verenigen en versterken. Ieder levensprincipe ontsluit een aantal innerlijke waarden, zoals bijvoorbeeld ‘het intuïtief weten van het hart’ of ‘ontdekken dat alles verandert, maar niets verloren gaat’. Met behulp van de talloze voorbeelden uit de natuur, proefjes, verhalen, muziek en creativiteit raken de kinderen vertrouwd met de zeven hermetische levensprincipes.

Hermes Trismegistos, de marionet* zit klaar. De kinderen herkennen Hermes op de afbeeldingen die in het café hangen. Hermes fluistert ons de wijsheid, die we niet van onszelf hebben, in het oor. Hij vraagt de kinderen waar zij vandaan komen. Waar waren zij vóór hun geboorte? Hij wijst op een afbeelding van Robert Fludd. Een ladder waar boven een ster te stralen staat. Dat sterretje ben jij. Dat is van boven naar beneden gekomen en daaromheen ben je gegroeid. Kirsten, David, Armin... We snijden een appel dwars door en zien ook in het klokhuis een sterretje. Alles heeft van binnen een vonkje van licht. Daarom weet een appelpit te groeien tot een appelboom en weet de rups hoe hij een vlinder kan worden. En wat zal jij worden?

Zo komen in een notendop gelijk aan het begin van de workshop op eenvoudige wijze de drie geestwetten naar voren: Binnen in jou straalt een sterretje, het komt van boven en er zal iets uit groeien. Hermetisch gezegd: De geestwet van ‘Rust en beweging’: de ster, het onbeweeglijke, vaste punt in je hart, waaruit beweging, bezieling voortkomt. ‘Zo boven, zo beneden’, de wet van spiegeling en analogie. Je bent een microkosmos en een dubbelwezen, je bent van boven en van beneden, de tweede geestwet. En de derde: ‘Overall en alles is energie’, er is levenskracht tot leven, tot openbaring en alles leeft in verbinding met elkaar.

Hermes vraagt de kinderen de afbeelding te zoeken waar hij een kandelaar met brandende kaarsen vasthoudt.

Hermes fluistert ons de wijsheid, die we niet van onszelf hebben, in het oor

Hoeveel kaarsen tellen jullie? Hij vertelt dat hij zeven belangrijke dingen te vertellen heeft. Eén daarvan is dat 'Overall en alles energie is'. We gaan achter Hermes aan naar de 'Grote Sael'.

De kinderen zitten in de kring. Ouders die erbij blijven, zitten eromheen. Anderen gaan het museum in. Kennen jullie het spelletje: 'Ik zie, ik zie wat jij niet...?' Zien wij alles? Zo goed als een

adelaar hoog in de lucht? Welk dier kan in het donker zien? Welk dier kan erg goed ruiken? En welk dier vliegt in het donker zonder iets aan te raken? Het gaat mij erom dat de kinderen beseffen dat ons waarnemingsvermogen beperkt is. En dat we bovendien 'gefopt' worden. We bekijken enkele voorbeelden van gezichtsbedrog. Hermes fluistert: 'Wees voorzichtig! Niet alles wat je ziet is waar. En er is heel veel wat je niet ziet

‘De tekeningen, de afbeeldingen die in die oude boeken staan, zie je hier hangen.’

en dat toch waar is. Overal en alles is energie!’

Afhankelijk van het aantal kinderen staan verschillende proefjes klaar. We onderzoeken wat Hermes zegt. Een ‘lege’ fles wordt ondergedompeld in een emmer water. De fles is niet leeg, er zit lucht in! Een leeg blikje gaat rollen zonder het aan te raken door een ballon erbij te houden die we opgewreven hebben met een wollen sjaal. Een hele sliert paperclips kunnen aan een magneet hangen. En met een vergrootglas zie je zoveel meer. Zie jij nog de suiker die is opgelost in het kopje water? Hoe kan die klank uit de stemvork komen? Waarom zie je de verschillende kleuren op het toelletje niet meer als het snel gaat draaien?

De kinderen proberen alle proefjes uit. Als vanzelf spelen de ouders mee en verwonderen wij ons over de dingen die we niet zien en er toch zijn.

Alles straalt ook ‘energie’ uit. Terug in de kring bekijken we het boek ‘Het blauwe paard’ van Eric Carle. Het is gebaseerd op de schilderijen van Franz Marc. Waarom schildert Franz Marc het paard blauw? Waarom een rode krokodil? Een roze konijn? We kijken naar de verschillende katten van Karel Appel. Wat stralen zij uit? En jij? We lezen elkaars gezichtsuitdrukking: boos, blij, verlegen...

Wat trek je aan? Wat wil je, waar verlang je naar als je moe bent of als de zon schijnt, of als je jarig bent? Waar word je blij van? Tijdens het gesprek breekt Hermes in en vertelt dat mensen net

magneten zijn. We trekken aan waar we naar verlangen. We komen terug op de ster, die binnen in het hart woont en ons licht wil geven. Dat het verlangt naar het grote licht en dat het groter wordt als wij aan het licht denken.

Je bent niet voor niets hier in dit prachtige museum. Hier mag je lezen en kijken in hele oude boeken die vertellen over het leven en waarom jij er bent. Zij vertellen over de wijsheid van Hermes Trismegistos. De tekeningen, de afbeeldingen die in die oude boeken staan, zie je hier hangen. Aansluitend bij het levensprincipe dat centraal staat in de workshop laat ik de kinderen naar specifieke afbeeldingen zoeken. ‘Leg een kaartje neer voor de afbeelding waar je een ladder of trap ziet... Waar je een hart ziet...’. Als we bijvoorbeeld in het licht van een brandende lucifer naar de bolvorm hebben gekeken en de relatie naar de microkosmos hebben gelegd, gaan de kinderen op zoek naar afbeeldingen van bollen, van cirkels, waarbinnen een mens staat afgebeeld. Opvallend is wat kinderen allemaal zien, waar ze vragen over hebben of willen vertellen. Je staat versteld over wat de afbeeldingen in de kinderen losmaken. Waar je vervolgens op kan inspringen. Bij de Fenix komen de verhalen van Harry Potter. Bij de ouroboros dat een slang steeds weer een nieuwe huid krijgt. Het gesprek komt op de rups en de vlinder, op hoe je zelf ook verandert. De kinderen ontdekken dat er heel veel afbeeldingen ‘met vleugels’ zijn, zelfs een huis. Zij herkennen de vier

Hermes laat ons ontdekken dat er ook lichtkracht is. ‘Er zijn er altijd twee die bij elkaar horen,’ zegt hij. ‘Bij vallen hoort toch ook dat je weer kan opstaan’

elementen op een afbeelding en zien hoe deze vier in samenhang met een vijfde element en de wereld van boven samenhangt. De afbeeldingen vertellen de kinderen het ‘grote verhaal’ van hun

leven. Hoe zij gebed zijn in de geestelijke wereld en verbonden met ‘het ene’, de geest van licht, liefde en leven. Door aandacht te schenken aan de zeven hermetische levensprincipes ontsluiten we een veld van begrip, licht en vreugde, waar kinderen bij het opgroeien, in allerlei situaties op terug kunnen vallen. Geard met wortels in de aarde, zullen zij de vleugels kunnen uitslaan naar de hemel. Wie zijn oorsprong kent, heeft een voorsprong in het leven.

Op de tafel in het ‘Koetshuis’ ligt voor ieder kind een schilderdoek klaar.

Bij de workshop ‘Overall en alles is energie’ ligt op tafel van alles wat mooi is: kralen, gekleurde lollystokjes, mozaieksteentjes... De kinderen mogen ‘alles’ opplakken tot een leuk geheel maar er is één opdracht: laat in het midden ‘het ene’, ‘iets heel moois’ duidelijk zichtbaar zijn. Iedere workshop heeft zo zijn eigen creatieve afsluiting. De ene keer verven we, een andere keer scheuren we papier, doedelen we met stift de jaarringen in een schijf van de boomstam of plakken we schelpen in het rond. Terwijl de kinderen aan het werk zijn, is er gelegenheid terug te komen op wat we gedaan en gezien hebben. De kunstwerken worden tot slot in de kring neergelegd, bekeken en bewonderd.

En ze gaan mee naar huis met een kleine herinnering aan wat Hermes vertelde: deze keer een edelsteen geplakt op een kaartje waarop staat 'Overal en alles is energie'.

De volgende workshop zal over 'de paren van tegenstellingen' gaan.

De componist Camille Saint-Saëns laat in 'Het Carnaval van de Dieren' de zwaarte van olifanten, de licht springende kangoeroes, luid pikkende kippen en een zacht voorbijglijdende zwaan in het water horen. Hermes komt vertellen van een geleerde man (meneer Newton) die zei dat 'alles valt'... dat er zwaartekracht is. Maar Hermes laat met proefjes ontdekken dat er ook lichtkracht is. 'Er zijn er altijd twee, die bij elkaar horen', zegt hij. Bij vallen hoort toch ook dat je weer kan opstaan.

'De beker van Pythagoras', die als hij té vol geschonken wordt weer leegloopt, brengt de gedachten op 'het gulden midden' tussen tegendelen. Het is misschien moeilijk voor te stellen maar het heeft te maken met je hart, het midden tussen je linker- en rechterarm, je benen en je hoofd. 'Richt je hart op het licht', zegt Hermes. Wat dat betekent gaan we zien op de afbeeldingen.

Kinderen zijn de toekomst. Zij kijken met nieuwe ogen de wereld in en dragen daarmee een belofte voor de toekomst met zich mee. In de puurheid van het kind is de hemel nog dichtbij. De hemel véstigen op aarde is een waanbeeld maar hemel en aarde verbinderen

den door stil te staan bij wat je bezielt... door de eigen hartenklop te horen die overeenstemt met de hartenklop van het universum, schenkt vreugde en balans, flexibiliteit en veerkracht in onzekere tijden, creativiteit om toekomstige onbekende situaties aan te kunnen.

En is dat niet precies wat mensen van nu, in een tijd vol ongekende uitdagingen, nodig hebben? We bevinden ons op een beslissend moment in een snel veranderende wereld.

De Embassy of the Free Mind is een prachtige plek waar het hermetische gedachtegoed ook via beelden tot jong en oud spreekt. Voor ouders en kinderen ligt bij een bezoek aan het museum een zigzagkaart klaar waarop een zoektocht langs verschillende afbeeldingen is aangegeven. Bij iedere afbeelding staat een opdracht en een uitnodigende vraag, die tot een gesprek leidt.

Het is vroeg in de ochtend. Plotse-ling schijnt de zon stralend het raam binnen. 'Kinderen, kijk eens, de zon!' En ik vraag: 'Maar waar komt de zon nou opeens vandaan?' En ze zingen: 'In het begin lag de aarde verloren, in het begin in de duisternis. God sprak zijn woord en het licht werd geboren...' Ik vraag: 'God? Wie of wat is dan God?' Een van de kinderen geeft me het gevoel dat ik erg moeilijk doe en antwoordt: 'Dat is gewoon het licht in alle mensen.' ▲

*gemaakt door Ward Warmoeskerken: ontwerper, kunstenaar, kleermaker, verteller.

Wie is de

▷	TEKST: GUNTER FRIEDRICH
▷	LAND: DUITSLAND
▷	BEELD: HEYJAN
▷	RUBRIEK: GEEST EN ZIEL

dromer?

Wie is het die de golven beweegt die me omringen, over me heen spoelen, me willen opnemen in hun ritme? Wie roept me en vraagt om me binnen te laten, om me aan hem toe te vertrouwen? Hoeveel geduld heeft deze onzichtbare, vormloze moeten oefenen? Hoeveel tijdperken heeft hij moeten doorstaan voordat ik ook maar een vaag vermoeden had van zijn bestaan, van zijn aanwezigheid!

/ Geest en Ziel

E

Er is altijd iets te doen, te voelen, te denken, waar te nemen. Wat drijft mij? Wat beweegt me? Kan ik een pauze nemen? Van het podium afstappen, het 'niet zijn' binnengaan?

Een gedicht begint met de woorden: 'Sereen kwam de nacht aan land.'¹ Natuurlijk is dit de uitweg. Slaap, droom – en dan diepe slaap. De nacht neemt me mee; kalm, rustig lost hij me op in zijn golven. En spoelt me weer naar de kust. 's Ochtends wordt mijn bewustzijn weer opgebouwd. Gebeurt dat vanzelf? Wie brengt mijn ego weer aan het licht – en elke dag een beetje anders? Hoe verschillend zijn al mijn dagen en levensfasen! En toch voel ik me altijd hetzelfde, als dezelfde individualiteit. Hoe is dat

mogelijk? Wie is het die hetzelfde blijft, door al mijn veranderingen heen? 'Ik hou van de donkere uren van mijn bestaan, waarin mijn zintuigen zich verdiepen.'² Poëtische woorden leiden ons de diepte in. Kijken, luisteren... naar het niets. Ooit kreeg ik het advies: 'Blijf met beide benen op de grond.' Maar al te talrijk waren de aanwijzingen die wezen op een heel andere 'grond'. Overal schemert het door in de natuur en goede geschriften getuigen ervan. Jaren gingen voorbij, jaren van zoeken, onderzoeken, nadenken. En toen..., toen kwam het tevoorschijn uit het ogenschijnlijke niets. Er werd iets waarneembaar: een horen, een kijken, een omhelzen. Ik word gehoord, bekeken,

'Wie is de dromer, wie ontvangt de inhoud van ons leven? Wij zijn de bijen van het onzichtbare.'

omarmd, 'aangesproken'.

'Dat wat ongeschapen is (...) woont in jou,' zegt *De Stem van de Stilte* van H.P. Blavatsky.³ Het boekje heeft het over een 'stille spreker'. En hier is hij. Wat zegt de 'stille spreker'? Geeft hij mij de mogelijkheid om hem te begrijpen? 'We kunnen samen op weg gaan', is hoe ik zijn impuls vertaal.

Er gaan golven van hem uit – willen ze 'land' in mij worden? Zijn ze zelfs zijn 'bloed' dat ik moet drinken? Een adem raakt me. Ben ik er klaar voor om me te laten inademen? Passen we wel bij elkaar?

'Ik was naakt en jij gaf me kleren.'⁴

De schellen vallen van mijn ogen. Een vormeloze wil vorm krijgen. Een grondtoon wil melodie worden. Maar, als ik moet klinken – zijn we dan in harmonie met elkaar?

Een duizeling maakt zich van mij meester. Wie is het die de golven beweegt die me omringen, over me heen spoelen, me willen opnemen in hun ritme? Wie roept me en vraagt me om me binnen te laten, om me aan hem toe te vertrouwen?

Hoeveel geduld heeft deze onzichtbare, vormloze moeten oefenen? Hoeveel tijdperken heeft hij moeten doorstaan voordat ik ook maar een vaag vermoeden had van zijn bestaan, van zijn aanwezigheid! Klaarblijkelijk lijk ik op rotsgrond, koppig materiaal, ben ik weerstand, tegenstrijdigheid, ego. Hoe veelzijdig zijn de waarden – besef ik nu – die naar mij toe zijn gevloeid, die hij mij heeft gegeven! Ik heb ze aanvaard, mezelf ermee versierd, mezelf laten op-

vallen. Ze hebben me 'iemand' gemaakt. En ondanks alles: op een dag was het mogelijk. Misschien droegen mislukkingen en bittere ervaringen eraan bij. Hij kon zich openbaren. De onzichtbare kwam voor mijn ogen, voor de ogen die hij in mij liet groeien. Zijn afmetingen deden de fundamenteën van mijn bestaan schudden, haalden ze zelfs onderuit. En juist hier werd duidelijk dat hij mij 'oneindig zacht in zijn handen houdt'.⁵

Ik luister naar de wind, laat de aanstormende golven tot me doordringen. De zee klinkt in de schelp. Begrijp ik haar taal? Ik leefde ervan weg, beweeg me in smalle bochten, meegesleurd op de paden van de menigte. 'Een droom, een droom is ons leven hier op aarde. Als schaduwen op de golven drijven we en vervagen.'⁶ Het leven is een droom. Alles wat er gebeurt, verdwijnt als een spookachtige verschijning. Waar gaat het heen? Wie is de dromer, wie ontvangt de inhoud van ons leven?

Een dichter zei: 'Wij zijn de bijen van het onzichtbare.'⁷ In de bodemloze diepte ontvangt hij wat we doen, wat we leven. Al onze verlangens, angsten, verbeeldingen glijden naar hem toe. En wat gebeurt ermee? Ja, hij oogst ons, en toch... passen we niet goed bij elkaar, zijn we nog niet het juiste paar voor de eeuwigheid. Imperfectie gaat niet samen met perfectie, illusie gaat niet samen met realiteit. En dus ontvangen we onszelf terug, steeds weer, elk moment opnieuw. Hij ademt ons in – en ademt ons weer uit. En met elke uitademing stroomt er iets van hem in ons. Nauwelijks waarneembaar, ontvangen we onszelf elk moment een beetje getransformeerd terug. En op een dag... is er volwassenheid, inzicht, intuïtie, openheid.

Ik stel de vraag opnieuw: Waarom heb ik dit ego? Waarom ben ik dit ego dat binnen zijn eigen muren leeft en deze verdedigt? Zou het kunnen dat dit te maken heeft met de wereldorde waar toe ik behoor? Met de eigenaardigheid

Want zij zijn dragers van het grenze- loze. En alles wordt mogelijk omdat hij mij laat delen in zijn ontwaken.

van zijn droom? En er komt nog een vraag bij, een angstig vermoeden: had de stille, de vormloze, de kosmische een wens, een conceptie, die alleen op deze manier gerealiseerd kon worden? Moest hij in slaap vallen en een wereld dromen om te herkennen waar zijn verbeelding, zijn wens, over ging?

Het idee van een onafhankelijk leven, een onafhankelijk zelf? Een wens die niet past in de goddelijke werkelijkheid? Ik behoor tot de producten van de droom, die het concept van dromende goden beleven. Blijkt het concept voor hen een nachtmerrie te zijn? Een dichter vermaant:

Nu zou het tijd zijn voor goden om uit bezwoonde dingen te stappen... En dat ze elke muur in mijn huis neer zouden halen. Nieuwe bladzijde. Alleen de wind, die zo'n blad doet dwarrelen, zou genoeg zijn om de lucht om te ploegen als een kluit aarde: een nieuw ademveld. O goden, goden, u die zo vaak kwam, slapend in de dingen die vrolijk opstaan, die hun hals en gezicht wassen bij de bronnen die wij vermoeden, en die gemakkelijk hun rust toevoegen aan wat vol lijkt, aan ons volle leven. Nog een keer is het uw ochtend, goden. Wij doen maar na.. U alleen bent de oorsprong. De wereld staat met u op, en er schijnt nieuw begin op alle breuklijnen van ons falen..
Rilke, Muzot, oktober 1925

Rilke

Dromende goden. Wij zijn hun beelden, spookachtig, vervormd zoals in dromen. We voeren oorlogen tegen elkaar. Maar op een dag... ontwaken de goden. En wat gebeurt er dan met

hun beelden? Ze worden een uitdaging om te begrijpen. We zijn gebouwd voor transformatie. Het ontwaken draagt iets van zichzelf over aan 'zijn mens'. Hij is aan me gehecht, we zijn verbonden, hij heeft me nodig om zich uit te drukken, ook in het enorme proces dat op het punt staat plaats te vinden. Dus vraagt hij me, woordeloos, in stilte, om zijn ontwaken uit te beelden en zo mogelijk te maken. Er is een nieuw hoofd nodig en een nieuw hart en nieuwe ledematen, afgestemd op hem, onzichtbaar zoals hij. Want zij zijn dragers in het grenze-loze. En dit alles wordt mogelijk omdat hij mij laat delen in zijn ontwaken.

Mijn eerdere denken, voelen, willen en doen komen voor mijn ogen. Alles wat ik gedaan heb en doe met mijn vorige bewustzijn is een soort schimmenspel, deel van de goddelijke droom en de handelingen van mijn ego. Ik heb zie-leaspecten van hem ontvangen en voor mezelf gebruikt. Met hen blijf ik de droom spinnen, ja, wil ik dat doen, zelfs als het ontwaken begint. Een innerlijke strijd begint. Is het niet prachtig, het afgescheiden, onafhankelijke bestaan? Ook al heb ik de rol van een acteur gekregen, ik kan delen van het script zelf schrijven en mezelf uitvinden. Ik heb een beeldend vermogen. Wat een tovenaars is het, wat een tovenaars! Ik kijk met nieuwe ogen naar het denken, met een nieuw, zich ontwikkelend bewustzijn en observeer hoe het dingen echt maakt. Hoe het doet alsof wat we doen en wat we tegenkomen de werkelijkheid is. Ik observeer hoe het mij vasthoudt, hoe het zichzelf gevangen houdt in zijn magie.

De dromende god neemt dit allemaal in zich op. Is het voor hem meer dan een film? Hij is er getuige van hoe wij het basisprincipe van zijn droom willen realiseren en hoe we falen en verstrikt en gewond raken. Wanneer goden dromen, is dat echter anders dan wanneer wij dromen. Het gebeurt in de goddelijke werkelijkheid, een werkelijkheid die wij niet bezitten. En daaruit vloeit altijd iets in het gedroomde. We ontvangen krachten uit de werkelijkheid en gebruiken ze, ontwikkelen er culturen en religies mee, vergulden er de illusoire werkelijkheid mee. Maar ze laten ons ook dromen van iets hogers. Het zijn draden van hogere dimensies, gouden draden die verweven worden in onze schimmige structuren. En zij zijn het die ons op een dag doen nadenken, ons doen stilstaan. Te midden van de schijn, schijnt de waarheid.

Golven van bewustzijn uit het universum grijpen de dromende god en sporen hem aan te ontwaken. Een kosmische dageraad, licht van het Albewustzijn, zet zich in om de droom van een afgescheiden zelf op te lossen. En de droom begint zichzelf uit te dromen. Te midden van het illusionaire, sterfelijke gewaad vormt zich een structuur, een etherisch zielekleed, onsterfelijke werkelijkheid. Met dit gewaad kan de god in het grenzeloze werken, kan hij werelden dragen en vormgeven, kan hij oude werelden oplossen en glorieuzere, rijpere werelden vormen. We ervaren een kleine weerspiegeling hiervan. Niet te veel, want de oude denkgeest is nog steeds actief en grijpt naar wat komen gaat, om het werkelijkheid te laten worden in zijn wereld. Hij bezit nog steeds aspecten van de ziel van de dromer – totdat ook deze oplossen en een nieuwe manier van denken en voelen zijn plaats inneemt.

Er ontstaat communicatie, creatieve communicatie met het archetype, de innerlijke god. Ik luister, kijk, laat me

grijpen. ‘Ik stel mij de Heer voortdurend voor ogen,’ zegt de psalmist.⁸ In mijn toewijding aan de innerlijke god, aan zijn werkelijkheid, neem ik alles mee, alles wat ik waarneem in de wereld van illusie. Ik neem het mee naar de nieuwe ruimte van het hart dat gevormd wordt, naar het nieuwe bewustzijn dat ontstaat. De nieuwe creatie, het ontwaken, vereist het meenemen van anderen, vereist de brede zielestructuur waarin velen – mensen, dieren, planten, de aarde – kunnen binnengaan. Mijn waarneming dompelt hen onder in dat wat leeft vanuit de innerlijke god in mij. Het ontwaken betreft een wereldorde. Veel ervan transformeert wanneer het ondergedompeld wordt in de werkelijkheid. De rest lost op, zelfs bitter, pijnlijk. Dit is de taak van de tijd. Vele helpers, vele lange tijden zijn nodig voor ontwaken en transformatie.

Kosmische liefde verenigt ons. Het laat het wonder gebeuren dat aan alles daarna een hoge betekenis geeft: in de ontwakende God individualiseert het universum zichzelf, verschijnt het ware menselijke zelf. Niet het afgescheiden zelf. Schepsel en schepper vloeien samen in de alomtegenwoordigheid, in het Al, in het Geheel. Ze zijn afhankelijk van elkaar in een grote werking. Een twee-eenheid ontstaat, in diepe realisatie en vreugde, zoals voorheen nauwelijks mogelijk was. Zonen van God zonder getal, zonen van God van een nieuw soort groeien op. En dat vereiste de ‘non-locatie’, de plaats in de droom, in de ‘zwakheid van het vlees’, de plaats waar het schepsel ook kan ontwaken. In het rijk van illusies, in de ‘stal’, staat de kribbe voor de nieuwe mens.

‘Het mysterie dat voor de wereld en voor de eeuwen verborgen is geweest, is [in ons] geopenbaard.’⁹ ▲

Noten

1. Mörike, Eduard, ‘Um Mitternacht’ (Om middernacht)
2. Rilke, Rainer Maria, ‘Ich liebe meines Wesens Dunkelstunden’ (Ik hou van de donkere uren van mijn wezen)
3. Blavatsky, H.P., *De stem van de stilte*
4. Matth. 25:36
5. Rilke, Rainer Maria, ‘Herbst. Die Blätter fallen’ (Herfst. De bladeren vallen)
6. Johann Gottfried von Herder
7. Rilke, in de brief aan Witold von Hulewicz van 13 november 1925
8. Psalm 16:8
9. Kol. 1:26

Universele

▼	TEKST:	ANNEKE STOKMAN
▼	LAND:	NEDERLAND
▼	BEELD:	PNGTREE
▼	RUBRIEK:	TIJDGEEST

wetten

Wij bevinden ons in een periode van de grootst mogelijke verdichting, het *nadir*, of het diepste punt van atomische samenvoeging, daar waar de ontbinding weer krachtig ingrijpt. Kijk om je heen wat in de wereld gebeurt. Niets staat meer vast, alles moet kennelijk opgeschud worden.

/
Tijdgeest

N

Menselijke wetten zijn absoluut nodig om een samenleving een beetje in het gareel te houden. Dat je daaraan moet voldoen snapt de gemiddelde mens nog wel. Toch wordt het leven beheerst door universele wetten, ook al zijn we ons daar niet bewust van. Het is zelfs zo dat wetten deel uitmaken van de schepping. Dat begint met de wet van eenheid (Tao) of van universeel bewustzijn, en de wet van creatie. Vanuit de oersubstantie, de mateloze, alomtegenwoordige oceaan van atomen, de wet van pure potentialiteit, is de schepping tot stand gekomen. Uitgaande van een Idee, een Plan, is er een belichaming, een monade, een concentratie van leven door een kosmisch geestprincipe ontvlamd. Die belichaming wordt bezielde; door Licht onderhouden.

Het beeld van de levende Idee is geschapen om de Idee uit te dragen. Dat is universele wet. Dat is creatie. Om dit samenvoegen van de atomen tot monade in goede banen te leiden, is er de wet van dynamische balans (yin-yang), van samenvoeging én van ontbinding. Samen vormen zij de stofwisseling, de wet van uitdijen en inkrimpen op alle niveaus. Het is de wet van cycli, die al miljarden jaren de mensheid (de *monades*) stuurt.

Niets staat meer vast, inderdaad, alles moet kennelijk verbrand, overstroomd, geterroriseerd, noem maar op, worden. En het doel, de wetmatigheid van deze eeuwige cirkelgang, is om de beelddragende monade bewust te maken van zijn of haar roeping. Alles is leven, één levende oceaan van atomen, en ieder leven bezit bewustzijn. Maar de massa leeft onbewust in dit nadir, ook al zijn er steeds meer signalen van bewustwording.

Leven is alleen te verklaren uit de oerbron; er is geen wetenschap in staat te verklaren hoe leven ontstaat, omdat ze de oerbron negeren ('zélf doen!'). De oorspronkelijke bezieling wordt door Hermes het Gemoed genoemd. Dit is 'de wet van binnen'. Maar als deze wet wordt genegeerd, er dus geen contact meer kan zijn tussen schepsel en monade, dan rest voor het schepsel alleen nog maar een uiterlijke wet, een wet van buiten. Door die verbreking in de menselijke ontwikkelingsgang is het innerlijke oog van de mens latent geworden: de pijnappelklier (*pinealis*) funktioneert niet meer zoals de bedoeling is, het innerlijke waarnemingsvermogen is verloren gegaan. Zie de uitspraak in Hosea 4: 'Mijn volk gaat verloren omdat het geen kennis heeft'. Dan moet er een

De oorspronkelijke bezieling wordt door Hermes het Gemoed genoemd

uiterlijke wet komen om de mensheid te beschermen. Dat is de grondslag voor onder andere de wet van de tien geboden. Deze uiterlijke wet corrigeert, wat door de niet-begrijpende mens wordt opgevat als straf. Hier ligt de werkelijke oorzaak van het onvermijdelijke: Vaders wil is wet.

En dat alles om de mensheid bewustzijn, loutering en ervaringsvolheid te schenken in Gods grote oefenschool. Wij leren de les, en het Gemoed, de oorspronkelijke bezieling, zal wachten totdat wij de deur van ons hart open zetten en van binnenuit uitspreken: 'Heer, wat wilt u dat ik doen zal.'

Dan wordt de uiterlijke wet tot een innerlijke wet: 'De Liefde is de vervulling der wet.' De mens kan zichzelf tot een wet worden. Dan gaat de wet van trilling in vervulling, dat hogere trillingen

de lagere kunnen transformeren (omgekeerd kan niet). Dat is de wet van liefde. Liefde is de fundamentele kwaliteit van de kosmos. Universeel licht en universele liefde zijn de hoogste trilling. De essentie van alles is Licht. Als het hogere het lagere transformeert, dan is er alleen nog zuivere liefde en kan er geen angst (afscheiding) meer zijn, dan is de eenheid hersteld. De pure potentialiteit wacht in ons om manifest te worden. Steeds liefdevoller en onbaatzuchtiger verbinden wij ons dan met al het andere. Want alles is met alles verbonden, volgens de wet van eenheid.

Hogere trillingen voeren ons tot een ander werkelijkheidsniveau. Er is een relatie tussen trillingsniveau en de aard van het waarnemingsvermogen. Dan groeit het inzicht in de wet van overeenstemming en de wet van polariteit. De wereld van de tegenstellingen (de wet op een lager, corrigerend niveau), verglijdt in de wereld van de verzoening op een hoger niveau.

Hier kan de verwarring optreden dat de waarheid van het ene niveau op één lijn wordt gezet met de waarheid van een ander niveau van bewustzijn. Dat kan pijnlijk zijn en tot onbegrip, ja tot oorlog leiden, maar het is essentieel dat onderscheid te herkennen.

In *Het evangelie van de Heilige Twaalven* wordt dat heel mooi weergegeven in het hoofdstuk 'Wat is Waarheid?', waarin Jezus de discipelen onderwijst binnen de kring der palmen:

'Ik heb u de waarheid gegeven, die ik van boven ontvangen heb. En dat wat gezien en ontvangen wordt door de een, wordt niet gezien en ontvangen door de ander. Zij die in het dal zijn,

Samenspraak van Tat en Hermes:

Hermes: Begrijp daarom dat alleen waar is, wat blijvend is en eeuwig.

Tat: Maar Vader, wat kan men dan waar noemen?

Hermes: Slechts de zon kan men waar noemen, want terwijl al het overige verandert, verandert de zon niet. Hem vereer ik, ik aanbid de waarheid van zijn wezen. Al het onware is bederfelijk. Zonder bederfelijkheid kan er geen voortbrenging meer zijn. Zelfs die onware werkingen hier beneden zijn afhankelijk van Omhoog, van de waarheid zelf. Daarom zal de waarheid zich steeds openbaren, opdat het fundamenteel nog ónware zich procesmatig tot haar zal opheffen. Daarin ligt een zeer grote troost verborgen, want die waarheid kan nimmer worden gedood.

zien niet hetzelfde als zij die op de top van de berg zijn. Maar voor ieder is het de waarheid, zoals het afzonderlijke verstand het ziet, en zo lang tot een hogere waarheid geopenbaard wordt; en aan de ziel die hoger licht ontvangt, zal meer licht gegeven worden. (...) Wie de heilige wet onderhouden, die ik gegeven heb, zullen hun zielen redden, hoe verschillend zij ook de waarheden die ik gegeven heb, mogen zien.'

Ook is er het Evangelie van de Boedha, dat uitlegt wáár in de mens de waarheid kan wonen:

'Hij leerde de mensen de dingen te zien zoals ze zijn, en zij leerden te handelen overeenkomstig de goddelijke waarheid. Hij leerde hun het pad te bewandelen en veranderde aldus dialectische onredelijke schepselen in ware menselijke wezens, rechtvaardig, goed en trouw. En ten laatste werd een plaats gevonden waar de waarheid in al haar heerlijkheid kon wonen, en deze plaats is de ziel der vernieuwde mensheid.'

Het is een indrukwekkende gewaarwording te beseffen dat ordenende principes op alle niveaus van de werkelijkheid meewerken in de richting van evenwicht en harmonie, en dat wetmatigheden te gebruiken zijn bij groei naar hogere niveaus van bewustzijn. ▲

Literatuur

Ouseley, Gideon Jasper, Het evangelie van de heilige twaalfen, hfdst. 90, 'Wat is waarheid', Rozenkruis pers, Haarlem 2011

Petri, Catharose de, Zeven stemmen spreken, hfdst. 16, 'Geopenbaarde waarheid', Rozenkruis pers, Haarlem 2022

Rijckenborgh, J. van, De Egyptische Oergnosis deel 4, hfdst. 34, 'De waarheid leeft', Rozenkruis pers, Haarlem 1991

Vries, Marja de, De hele olifant in beeld. Inzicht in het bestaan en de werking van Universele Wetten en de Gulden Snede, 5e druk, VBK Media, Utrecht 2011

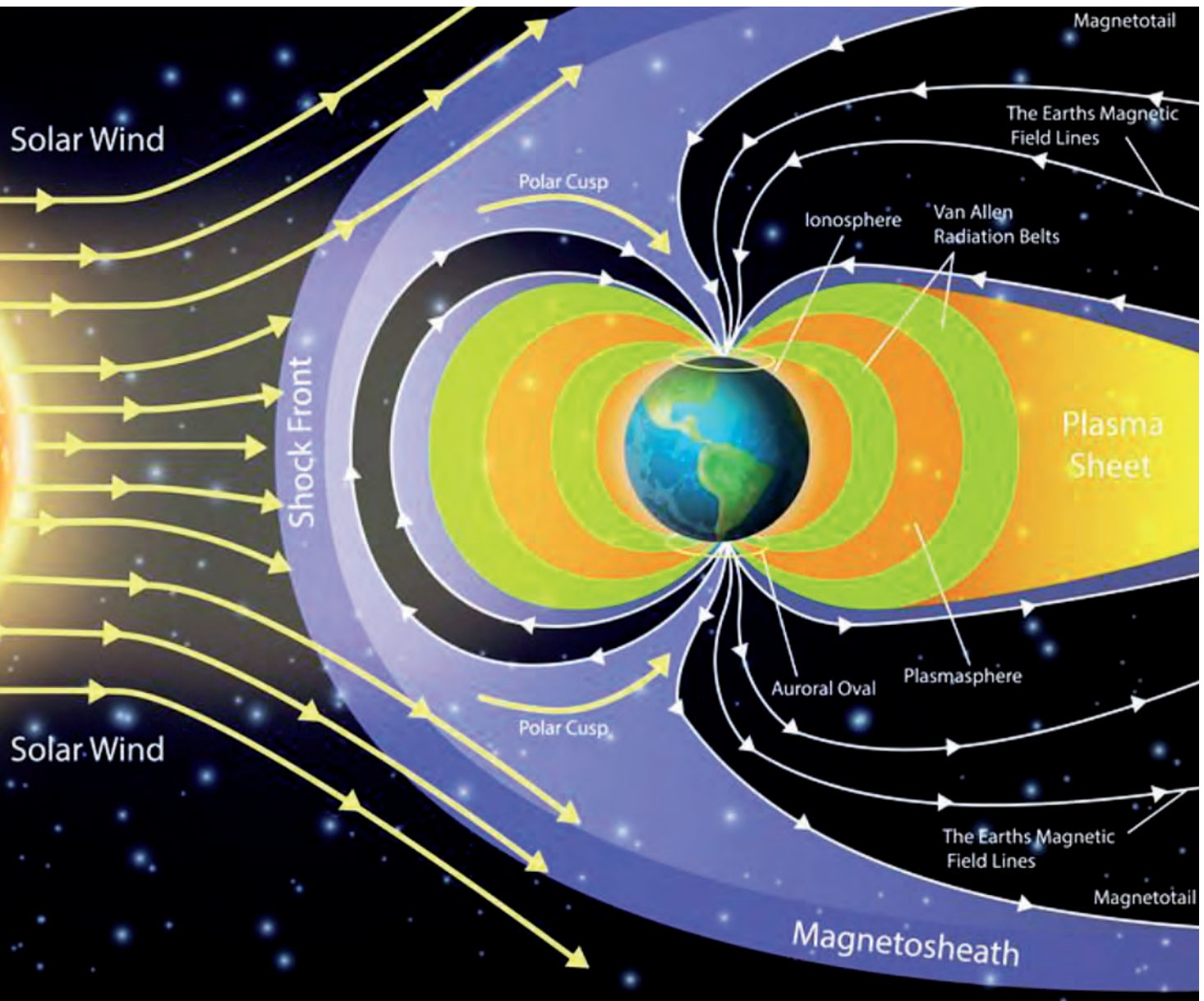
Glaudemans, Willem, Boek van de universele wetten, Ankhermes, Utrecht 2023

Zeer krachtige invloeden en stralingswaarden grijpen de mensheid aan en een reactie in positieve of in negatieve zin is onvermijdelijk. In positieve zin zijn de mogelijkheden voor een mensheidsreddend werk groot, maar in negatieve zin grijpt verwoesting om zich heen (J. van Rijckenborgh: juni 1963)

OOp 9 oktober 2023 werd een extreem heldere en langdurige gammastraaluitbarsting (GRB) gedetecteerd door de hoge-energiesatellieten in een baan rond de aarde. 'In het verleden zagen we dat GRB's 's nachts de onderkant van de ionosfeer rond de aarde beïnvloeden, wanneer de invloed van de zon wegvalt, maar nooit de

bovenkant. Daardoor dachten we dat tegen de tijd dat de straling van een ontplofte ster de aarde bereikt, deze niet meer krachtig genoeg is om de geleiding van de ionosfeer te beïnvloeden (wat dan weer leidt tot een variatie in het elektrische veld). Maar toen we deze keer keken was het effect sterk. Voor de allereerste keer zagen we aan de bovenkant een sterke elektrische veldvariatie in de ionosfeer. Het is verbazingwekkend. We kunnen dingen zien die diep in de ruimte gebeuren, maar die ook invloed hebben op de aarde,' zegt Erik Kuulkers, wetenschapper bij ESA. 'En we kunnen zien op welke manier de aarde in wisselwerking staat met zelfs gebeurtenissen in het heel diepe en uitgestrekte heelal.'

▷	TEKST:	LECTORIUM ROSICRUCIANUM
▷	LAND:	NEDERLAND
▷	BEELD:	ENNIAMERICAN
▷	RUBRIEK:	TJDSBEELD

Het proces van bevrijding gaat buiten ons om

Kenmerkend voor ons leven zijn de vele tegenstellingen. Binnen en buiten, dag en nacht, vreugde en verdriet. Tegenstellingen wisselen elkaar af. In het Chinese denken staan tegenstellingen niet los van elkaar maar bepalen zij elkaar. Omdat er hoog is, is er ook laag. Omdat iets moeilijk is, is er ook makkelijk. Tegenstellingen brengen elkaar voort. Alles in onze wereld is onderworpen aan de wet van tegenstellingen. Niets is blijvend, alles verandert. Ten opzichte van het absoluut onveranderlijke kun je zeggen dat wij in begoocheling leven, een wereld van verandering, van schijn en illusie.

Tijdsbeeld

Onze taal kent het mooie woord ‘paradox’. Het gaat ook om een tegenstelling, maar dan een schijnbare, het vraagt om verder nadenken en aftasten. Op twee van die schijnbare tegenstellingen willen wij tijdens deze centrumdienst ingaan. Ten eerste wordt er wel gezegd dat het pad, het proces van bevrijding, zich buiten ons om voltrekt. Als aardse mens kunnen wij er niets in betekenen, wij staan er feitelijk buiten en als we eraan komen wordt het meer cultuur dan fundamentele verandering. Allemaal helemaal waar. Maar ondertussen spreken we ook over een ‘innerlijk gebeuren’, over ‘zelfautoriteit’ en ‘zelfwerkzaamheid’ en dat wij moeten doen waartoe wij in staat zijn. Enerzijds worden we dus opgeroepen om in het endura te gaan staan, in het niet-doen, woe-wei. Anderzijds ontvangen we aanwijzingen om het pad daadwerkelijk te gaan. Hoezo dan ‘buiten ons om’? Niet-doen is uiteraard geen niets-doen. Wellicht komt daar soms de verwarring vandaan. Maar laten we deze paradox nader onderzoeken.

Allereerst vragen we ons af wat wij kunnen doen.

Het is eigenlijk in één zin te zeggen: Ruimte maken, ruimte maken voor het licht.

Ga eens in gedachten na met welke andere activiteiten je leven gevuld is... Waar ben je in je gedachten, in je hart en in je doen en laten, vol van ... Wat houdt je bezig? Wat bezielt je?

Ben je je altijd bewust van de uitwerking van je denken? Van je daden?

Mikhaïl Naimy houdt ons in *Het boek van Mirdad* het volgende voor: ‘Denk alsof elk van uw gedachten in vuur op het uitspansel moest worden geëet, zodat de gehele wereld ze kon zien. Want zo is het in waarheid. Doe alsof elk van uw daden op uw eigen hoofd zou neerkomen. Zo is het in waarheid. Wens alsof ge zelf het gewenste waart. En dat zijt ge inderdaad. Leef alsof uw God zelf u nodig had om zijn leven te leven. En dat heeft hij in waarheid.’

Al je intenties, gedachten en gevoelens vullen de levensatmosfeer om de aarde en om die van jezelf. Zij slaan terug op jezelf maar ook op anderen. Daarom raadt de School ons aan een wachter bij onze gedachten te plaatsen. Om acht te slaan op wat we voelen en willen en ons bewust te worden van wat er in ons omgaat. Om zonder oordeel en zonder reactie na te gaan of wij wel in overeenstemming zijn met de gnosis, met het licht dat wij in ons hart ontvangen.

In *De universele gnosis* zegt J. van Rijckenborgh het als volgt:

‘Weet u dat ieder woord geboren wordt in het hart?’

En weet u dat daarom ieder woord geheel en al zintuiglijk kan worden getoetst naar kwaliteit en dat daaruit dus de innerlijke toestand van het hart kan worden geconstateerd?’

Willen, denken, begeren en verlangen spelen een belangrijke rol in ons leven. Wij weten dat; en wij kennen de gevolgen daarvan. Als wij een ogenblik terugzien op ons verleden en overwegen wat wij in de loop van jaren verlangd hebben; als wij de chaos van ons gevoelsleven overzien, weten wij dat ons hart, Bijbels gezegd, onrein is. Er hecht zich een en ander in ons hart, dat het verduistert. En omdat ons hart de toegangspoort voor de Gnosis is, hebben wij te streven naar reinheid des harten, naar zuiverheid van onze verlangens, zuiverheid van onze motieven, zuiverheid van ons geloof, onze hoop en onze liefde.

Wij moeten de moed hebben onze gehechtheden, die zich onder andere via de gedachten uiten, onder ogen te zien en trachten deze te neutraliseren. Niet

alleen onze minder fraaie kanten, maar ook die, die we zelf wellicht mooi vinden. Het zijn zowel de relatief ‘goede’ als relatief ‘slechte’ kanten.

Hoe doen we dat? Door ons keer op keer te richten op het innerlijke brandpunt, de roos des harten in ons. Door het opgeven van het eigen gelijk, van de eigen voorstellingen en invullingen van hoe het pad zou moeten zijn, hoe het leven; zowel voor de anderen als ook voor onszelf. Want al onze voorstellingen en verwachtingen zijn ballast en oude gewoonten en patronen zijn een sta-in-de-weg. Het zijn struikelblokken die ruimte innemen in ons hart.

Wij kunnen in de neutraliteit staan door ons over te geven aan het innerlijke licht. En schrik dan niet, vrienden van de donkere hoeken die zichtbaar worden in het licht. Neem ze alleen waar. Waar wij stil, waar wij dan neutraal worden, ten opzichte van onszelf, neemt het licht haar plaats in, in onze binnenwereld.

Hoe staat het met onze neutraliteit ten opzichte van de buitenwereld?

Nemen wij bijvoorbeeld onze dagelijkse digitale bezigheden. Computer, iPad en mobiele telefoon zijn positief te gebruiken. Ze vergroten onze mogelijkheden en geven de kans ons makkelijker te verdiepen in onderwerpen. Maar we moeten wel opletten niet door de moderne media terecht te komen in een parallelle werkelijkheid. We richten deze in naar onze keuze van onderwerpen die we opzoeken, dus naar onze smaak en voorkeuren. Door de daarmee verbonden algoritmen krijgen we steeds meer van hetzelfde voorgeschoteld en

Voorstellingen en verwachtingen zijn ballast en oude patronen zijn een sta-in-de-weg

Inside outside
© nancy holt

raken steeds meer verstrikt in onze zelfgeschapen virtuele netten. Dan verdubbelen we zo nog eens de schijnwereld, de illusie en de onwerkelijkheid van onze wereld. De ruimte voor het licht wordt minder.

Toch is er een binding met het lichtkrachtveld. De Geestesschool raakt daarmee aan het zesde kosmische gebied. Wij zijn grensbewoners. We leven in het zevende kosmische gebied, maar reiken naar het zesde. Twee verschillende vibraties raken ons aan en oefenen hun invloed op ons uit. Enerzijds het vertrouwde, oude vibratieveld, het mechanisme van de wereld waar we met gemak op terugvallen zodra we het gevoel hebben ‘het’ allemaal niet meer te weten, of ook uit gemakzucht. Het is immers voor ons aards bewustzijn makkelijk te begrijpen. Anderzijds is daar het vibratieveld van de geestziel, dat tot ons spreekt in abstracte ideeën, die wij niet met het verstand kunnen begrijpen en ook niet kunnen controleren. En toch is het deze hoge on aardse

vibratie, het geest-zielelicht dat ons aanraakt en roept. Dat ons vraagt haar in vertrouwen te volgen en ons toe te bereiden voor het proces van zielewedergeboorte.

Met andere woorden: het licht roept en werkt al eeuwenlang. Maar het kan alleen *dán* zijn werk in ons doen als we onze harten, hoofden en handen daarvoor voorbereiden, openstellen en open houden.

En wij allemaal, al zijn we nog maar nauwelijks begonnen de eerste aarzende stappen te zetten op het pad, kunnen daarmee beginnen. Gaan staan in wat *De chinese gnosis* het woe-wei noemt. Overgave. Al doende niet doen. Wel zien wat is, wel doen wat nodig is, maar ons niet meer zodanig ermee verbinden dat het ons vasthoudt. Dat is de opdracht, dat is een appel aan ons bewustzijn: word je bewust, houdt ruimte voor het licht. En dat moeten we absoluut zelf doen, in ons dagelijks leven!

Dan kan in de opengehouden ruimte de noodkreet van de ziel tot de gnosis

Licht doorstraalt alles wat zich erin plaatst. Licht is bewustzijn

uitgaan en het gnoslicht zal als antwoord doordringen tot in onze wezenskern, ons ware wezen, de andere in ons. Het is dat licht dat het proces van transfiguratie kan laten beginnen, de vervanging van de sterfelijke mens door de onsterfelijke, ware Geestmens. Dat gaat boven ons uit, buiten ons om. Dat doet het licht van de Gnosis... maar wel met ons. Licht kent geen grenzen. Licht doorstraalt alles wat zich erin plaatst. Licht is bewustzijn. Ook bewustzijn kent geen grenzen. Zo is het mogelijk dat een aards bewustzijn verglijdt in een geest-zielebewustzijn.

De Duitse mysticus Meister Eckhart verwoordt het zo:

‘God zal werkzaam worden zodra hij u bereid vindt.

Want God kan niets leeg en ongevuuld laten.

In de natuur reeds kan God het niet toestaan dat iets leeg is.’

Met andere woorden: zodra het ik terugtreedt en het hart en het hoofd het licht toelaten, worden beiden gevuld, vervuld van dit licht.

En zo, op basis van deze gedachte, naderen we onze tweede paradox. Deze sluit hierop aan, het is een diepe overpeinzing opnieuw van Meister Eckhart. Hij schrijft:

‘Het is een van de vele paradoxen van het innerlijke leven, dat wij ons diepste zelf vinden op hetzelfde ogenblik dat wij ophouden onszelf te zijn.’

En Mirdad vraagt je: Weet je dan niet dat je een god in windselen bent? Dat je ten diepste God bent? Maar zijn wij niet vaak nog dommelende goden die door een vertroebeld venster of door

de vele windselen de wereld inkijken en alleen de sluiers van tijd en ruimte en materie gewaarworden? Dat wij nog niet wakker genoeg zijn?

En Paulus beklemtoont nog eens dezelfde vraag van Mirdad: ‘Weet je dan niet dat je een tempel Gods bent? Dat je deze tempel in volle glorie kan herstellen en laten schitteren?’

Want de geest van liefde en wijsheid waait overal en nog altijd en werkt met het licht in toebereide mensen om te redden wat aan ‘het dommelen’ is.

En Meister Eckhart gaat nog een stap verder:

‘God alleen IS omdat ik ook ben. We hebben elkaar wederkerig nodig om het Zijn tot uitdrukking te brengen.’

Voor niets gaat de zon op, maar de geestelijke zon, God heeft onze ogen nodig om Hem te zien en onze harten om Hem binnen te laten en onze handen om Hem te dienen.

Feitelijk wordt zo iedere tegenstelling een paradox, schijnbaar, niet werkelijk. Binnenin en buitenom, boven en beneden, mens en God zijn in wisselwerking met elkaar één samenwerkend geheel om de mens en de schepping tot haar ware oorspronkelijk doel te brengen.

Wat is dan buiten? Wat binnen?

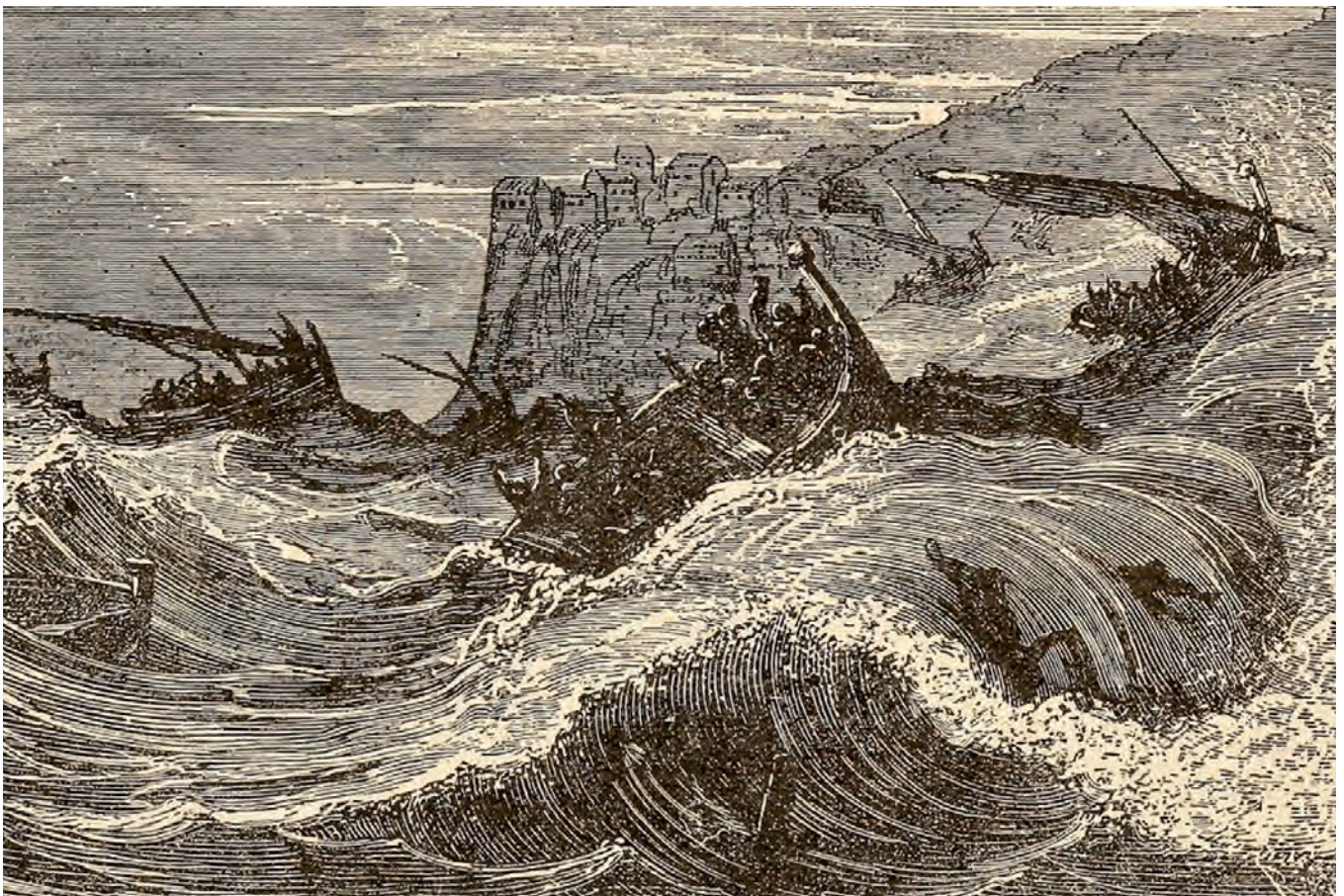
Laten wij doen waartoe wij in staat zijn. En laten wat het licht belemmert om door ons heen te stralen. Laten we nooit vergeten, dat we dit werk – hoe-wel zelf – toch nooit alleen doen. Het krachtveld, de Broederschap en onze medemensen zijn waardevolle helpers die ons op onze weg begeleiden. Laten wij in vreugde ‘de handen aan de ploeg slaan’, zoals J. van Rijckenborgh zegt en de geestelijke zon drievoudig begroeten: met hoofd, hart en handen.

Dan gaat wijd open het ene doel van het levend heden. ▲

Een nieuwe aarde lonkt

Peter Deunov en de atmosferische revolutie in perspectief

- Ons zonnestelsel reisde door een gebied in de kosmos waar een sterrenbeeld dat vernietigd was haar sporen heeft achtergelaten, haar stof. Deze vervuilde ruimte beïnvloedt niet alleen de bewoners van de Aarde, maar ook alle bewoners van de andere planeten in ons sterrenstelsel. Enkel de zonnen worden niet beïnvloed door deze vijandige omgeving.
- Deze regio wordt ook wel de dertiende zone genoemd, of de zone van tegenstellingen. Onze planeet bevond zich duizenden jaren in deze regio, maar we naderen het einde van de duisternis om een meer spiritueel gebied te betreden, waar meer geëvolueerde wezens leven.
- Er hoeft minder werk te worden verricht zodat er meer tijd komt voor spiritualiteit en voor intellectuele en artistieke ontplooiing. Mannelijke en vrouwelijk energie komen tot elkaar en relaties zijn gebaseerd op wederzijds respect.
- De Aarde, het zonnestelsel, het universum, alles wordt in een nieuwe richting geplaatst, namelijk de richting van Liefde. De meesten zien Liefde als een belachelijke kracht, maar in werkelijkheid is het de grootste kracht die er bestaat.

▷	TEKST: DICK VAN NIEKERK
▷	LAND: NEDERLAND
▷	BEELD: FRIENDS PLAYING, 1600
▷	RUBRIEK: FILOSOFIE BIJ RAMPSPOED 13 EINDE

Oorlogen, aardbevingen, overstromingen; het lijkt er vaak op dat we in een helle-wereld leven. Veel mensen lijken zich af te sluiten voor het onbeschrijflijke leed. Maar is dit onheil ook niet als een hardvochtige wake up call? Zo wilde de aardbevingsramp in Marokko afgelopen september dagenlang maar niet van mijn netvlies gaan. Ik was getroffen door de primaire reactie van de mensen in de afgelegen bergdorpjes die in een klap alles kwijt waren: vrouw of man, kinderen, familie, behuizing. ‘Het is Gods wil,’ zeiden ze bijna unaniem. Geen verbijstering op de eerste plaats maar oprechte, bijna ogenblikkelijke innerlijke berusting! Daarna kwam het verdriet.

Hier spreekt een diep te respecteren geloofsovertuiging maar het is de vraag of een aardbeving de wil van God is. Zij lijkt me eerder het gevolg van een staaltje onbeheersbare tektoniek, het over elkaar heen schuiven van aardplaten. De wereldburgers die niet getroffen zijn, kunnen hun medeleven laten blijken door het sturen van hulpgoederen naar het Rode Kruis of een vrijwillige bijdrage. Vervolgens is het wachten op het volgende leed dat de mensheid zal treffen.

Het is J. van Rijckenborgh geweest die de huidige mondiale rampspoed al tientallen jaren geleden heeft voorzien en in een dieper gnostiek perspectief geplaatst. Die rampen nopen de mens om zich naar lichaam, ziel en geest aan te passen aan “de atmosferische revolutie die momenteel krachtig om zich heen grijpt, zowel van bovenaf als van onder op door de mens zelf.” Hij wilde daarmee zijn gehoor en lezers prikkelen tot een persoonlijke activiteit in overeenstemming met de eisen die deze revolutie aan de mens stelt. In het boekje *De Grote Omwenteling* lezen we, vrij weergegeven: ‘Alle natuurrijken zullen door de ‘bewogenheid in de wolken des hemels’ worden aangetast. En in de school van het Rozenkruis maken al deze werkzaamheden de leerling klaar wakker. Ze wekken

MAAK JE
DIENSTBAAR
AAN PLANEET
AARDE

hem tot een serieus onderzoek en drijven hem tot een levenshouding die de vernietigingsdrift doorkruist en hem verbindt met de heiligende en bouwende krachten van de structurele wedergeboorte die hem willen voeren als in een nieuwe wereld. Een groot drama voltrekt zich in de wereldhistorie ten gevolge van deze atmosferische revolutie, een drama waarin rampen slechts bijkomstige verschijnselen zijn. (...) Het heeft geen zin om beschouwend en overwegend aan de kant te blijven staan. De mens zal gedwongen worden tot een positieve levenskeus.’

Aldus biedt volgens Van Rijckenborgh voor de een de atmosferische revolutie een bevestiging van de ‘aardegebondenheid’ en voor de ander ‘een doorgang tot een hoger goed.’ Dat ‘hoger goed’ heeft de Bulgaarse spiritueel leraar en mysticus Peter Deunov (1864-1944) kort voor zijn overlijden het ‘gouden tijdperk’

genoemd:

‘Je huidige leven is een slavernij, een ware gevangenis. Begrijp je situatie en bevrijd je eruit. Alles om je heen valt uit elkaar en verdwijnt. Niets van deze beschaving blijft behouden. Deze onjuiste cultuur die de mens vasthoudt onder het juk van onwetendheid kan niet blijven bestaan. Het doel van aardbevingen is om het intellect en de harten van mensen te doen ontwaken, zodat ze zichzelf kunnen bevrijden en kunnen begrijpen dat ze niet de enigen zijn in het universum.

Door lijden en moeilijkheden ontwaakt het bewustzijn van de mensheid: er zullen overstromingen zijn, orkanen, grote branden, aardbevingen en revoluties. Het is een antwoord van de natuur op de misdaden door de mensheid tegen haar Moeder, de Aarde. Maar na het lijden komt het ‘gouden tijdperk’ vol van harmonie en ongelimiteerde schoonheid. Dus blijf volhouden en hopen wanneer de tijd van het lijden aanbreekt, volg je persoonlijke vervolmaakbaarheid. Je hebt geen idee hoe groots de toekomst is die op je wacht. Een Nieuwe Aarde krijgt vorm.

The background is a textured, abstract painting. It features a dark, deep blue and purple color palette. A prominent feature is a crescent moon in the upper left quadrant. A dotted path of small yellow and white dots curves across the middle of the image. The bottom edge is defined by a thick, horizontal band of red and orange. The overall texture is grainy and layered, suggesting a mixed-media or heavy paint application.

Artistieke Intelligentie

▷	TEKST:	ALFRED BAST
▷	LAND:	DUITSLAND
▷	BEELD:	ALFRED BAST
▷	RUBRIEK:	KUNSTFILOSOFIE

Artistieke intelligentie is een instrument van inzicht

De kunstenaar heeft de paradoxale opgave om wat niet gezegd kan worden te verwoorden, wat niet gehoord kan worden hoorbaar te maken en het onzichtbare te verheffen in het zichtbare.

 Alfred Bast

Alfred Bast tijdens een voordracht

zonder mij kan ik het niet bereiken. Door haar gerichtheid en verlangen maakt zij een verticale verbinding in elke horizontale en wereldse ervaring, of probeert dit. Naar boven in de onbegrensde kosmos en naar beneden tot de wortels in de aarde.

‘AY’ komt in veel terecht, moet in veel dingen terechtkomen, opdat zij haar opgave vervult. Zij heeft een spannende weg voor zich, zoals wij zullen zien. Maar voordat ‘AY’ kan verschijnen om aan de reis te beginnen, vormt zich eerst een draaglichaam, een natuurlijk ik.

Het ik

Enkele weken geleden heeft mijn dochter haar vierde kind gekregen. Ik hield het lang in mijn armen, vier dagen na zijn geboorte. Het leek alsof het sliep, maar dat was niet zo. Zijn gezichtje bewoog voortdurend. Het glimlachte, keek verbaasd en ook inspanning kwam voor. Er spiegelde zich veel gevoelens in zijn kleine mimiek.

Ik hield het kleine lichaam van een groot, onzichtbaar gebeuren in mijn arm. Een gebeuren dat voortdurend door dit kleine kind vloeide, iets opriep, weer verdween en opnieuw terugkwam – in voortdurende wisselwerking, net als ademende energie.

Tegelijkertijd werkte de omgeving erop in en ook de eigenschappen van het lichaampje zelf zoals honger, dorst, stofwisseling. Te midden van al deze wervelende vormingsgebeurtenissen was het gezichtje een brug tussen het onzichtbare en het zichtbare. Daarin spiegelde zich zuiver het stromende wonder. Geleidelijk etsen deze stromingen zich door herhaling en wisselwerking steeds dieper in het nog zo plastische wezen en verankeren zich. Laag voor laag vormt zich om het begin. De invloeden krijgen structuur en worden eigenschappen. De ziel incarneert

H

Het artistieke proces

Teneinde te beschrijven wat er tijdens een dergelijk artistiek proces gebeurt, zou je een derde instantie kunnen plaatsen tussen het natuurlijke ik en het goddelijke, oorspronkelijke Licht. Je zou kunnen zeggen: als steiger bij de bouw van het werk dat opgebouwd moet worden. Ik noem dit ‘artistieke intelligentie’ of ‘art- of kunstintelligentie’, opdat dit niet wordt verwisseld met ‘kunstmatige intelligentie’. Ik zou deze ‘soort intelligentie’ ‘AY’ willen noemen, om de mooiere letter qua vorm: ‘Y’, een levensruine.

‘AY’

‘AY’ is een bewuste activiteit in de persoonlijkheid die vormend kan werken. Het is de vaardigheid om in gecompliceerde, meest onbewuste innerlijke gebeurtenissen een ‘jij in ik’ te plaatsen. De woonplaats is de waarneming. Het doel is veeleisend. Het gaat om de individuele existentie én het collectieve potentieel die het tot een geschikt instrument vormen dat in staat is om de ‘schreeuw van de existentie’ te veranderen in een symfonie.

‘AY’ gaat aan het ik voorbij. Haar motto luidt: *Ik ben weliswaar niet het doel, maar*

Het ik heeft, meestal nog onbewust, het creërende vuur in de hand, en het brandt daar ook vaak de vingers aan

steeds meer en tegelijkertijd wordt de invloed van de omgeving, de taal en het milieu steeds groter op dat wat als het drie jaar oud is, 'ik' begint te zeggen. En daarmee ontwikkelt zich een nieuwe, unieke en onmiskenbaar eigen vrucht aan de boom van de mensheid.

Stilstaande golving

Voortaan voeden de binnenkomende impulsen zich ook door deze verticale stroming van 'boven naar beneden' en met de horizontale invloeden uit omgeving, erfelijke verworvenheden en

karma. Zij ontmoeten elkaar in wervelingen in het midden van de magische kruising – in het hart – en daar gaan zij in elkaar op. Door dit middelpunt vloeien alle bewegingen. Als wij naar een snelstromende beek kijken, zien wij golfpatronen die gelijk blijven, hoewel het water wegstroomt. Wij zien dat de stroming zelf de vorm creëert. Dit noemen wij de 'stilstaande golving'. Op een bepaalde manier kunnen wij alles wat zichtbaar is beschouwen als een 'stilstaande golving', waardoor het leven onophoudelijk stroomt. Iedere zichtbare vorm toont de signatuur van de onzichtbaar actieve krachten waardoor deze gevormd en in stand gehouden wordt. Als de levensstroom wegebt, dan lost, vroeger of later, ook de vorm op.

Overdenking... wie ben ik?

Als de hier beschreven natuurlijke ontwikkeling van het ik tot een bepaalde rijpheid is gekomen en er vragen opkomen, zoals: 'Wie is het die mij daar in de spiegel steeds aankijkt?' vormt zich een reflecterende waarneming. De krachten die het ik hebben gevormd, zijn nu als vormende krachten in hem ontwaakt en er kan een beroep op gedaan worden. Het ik heeft, meestal nog onbewust, het creërende vuur in de hand, en het brandt daar ook vaak de vingers aan. Het begint bewust voor de spiegel aan zijn uiterlijk te werken... oriënteert zich nu hier, dan daar, bij idolen en sterren... bekijkt met röntgenblik foto's van zichzelf... meer of minder beschaamd... maakt 'selfies' om in het eigen gezicht – deze stilstaande golving – de stroming te ontdekken die het draagt – en ook de oorsprong ervan... misschien.

Dan komt er potentiële energie vrij om te leren en in het bewustzijn groeit geleidelijk de vraag naar zin en doel. Het ik draagt de verantwoordelijkheid voor zijn handelingen en beslissingen

en leert van de gevolgen – of ook niet. Deze raadselachtige gecompliceerdheid verwijst naar een centrum, naar een onzichtbare zon, die alles verzorgt met levens- en lichtkracht.

Wie ben ik?

Dan kan ‘AY’, de artistieke intelligentie ontstaan. Hiervoor is de kunst aan de mensen geschonken, als een weg van inzicht en transformatie. Het woord kunst impliceert kunde gecombineerd met ‘weten-wijsheid-inzicht’, en is deze: ‘de wetenschap van het subjectieve’.

Het scheppende

‘AY’ schouwt dieper naar buiten, naar binnen, omhoog en omlaag. In elk aspect, elk moment, elke hartslag en ademhaling is een zachte basistoon te herkennen. En in het diepe licht doemt er een beloftevolle, gouden bodem op, als een mild roepend vuur lichtend door alles wat geworden is. Er ontstaat een smartelijke afstand, als een herin-

nering aan het verloren paradijs. Die tussenruimte staat wijd open – als een gapende wond. Kan deze scheiding overbrugd en geheeld worden? Het verlangen is wakker gemaakt om deze zachte, lichtende roep door alle niveaus te volgen. Dat is nu het enige doel van het scheppende proces.

‘AY’ begint haar reis in de onmetelijke verten van het nabije. Zij streeft naar het oorspronkelijke Licht, de bron. Zij gaat als het ware in tegen de stroming die het ik heeft gecreëerd en volgt exact zijn programmering. Naar binnen gericht in de toekomst.

Vaak doen turbulenties ‘AY’ wervelen en wordt zij als een kurk in het wild kolkende water door sterke stromingen uit het centrum van haar gerichtheid gesleurd. Dan drijft zij eenzaam verder, als een marginale existentie aan de rand van een verloren, anoniem en zinloos bestaan. Uiteindelijk zullen ook dergelijke omwegen een positief effect hebben, want zij brengen kennis over de afgronden waarin de verborgen schatten wachten die omhoog kunnen worden gehaald.

De jij-ruimte (jij in het ik)

‘AY’ handelt en creëert actief met de middelen die aanwezig zijn. Deze ‘innerlijke werkplaats’ heeft een eerste buitenruimte die zich bevindt tussen het gezicht, het hart en de handen. Daar past precies een andere mens in, in liefhebbende, vriendschappelijke, maar ook knellende omarming, een jij... en ook is het de scheppende ruimte waar een werk ontstaat. In deze eerste intieme buitenruimte noteren de handen wat het hart beweegt, tikken de vingers via de toetsen op het beeldscherm, tegenover het gezicht en preciseren tekens de gedachte die door het schrijven wordt gevormd. In deze ‘jij-ruimte’ komt ook de verticale dimensie binnen en bevrucht de dialoog.

Iedere zichtbare vorm toont de signatuur van de onzichtbaar actieve krachten die haar bouwen

Het begin van de reis

De werkreis van 'AY' begint met kleine, vertrouwde schreden, beproefde middelen en materialen, met bekende voorstellingen en concepten. In de 'jij-ruimte' ontwerpt zij: schildert... tekent... schrijft... concipieert... denkt... projecteert, en als een heel actieve sensor tast zij op die wijze ontstane sporen af naar signalen op papier, linnen, het beeldscherm.

Of daar het niet herkenbare te herkennen is, of daar misschien een oplossing is waardoor het oorspronkelijke Licht schemert? Het is mogelijk dat 'AY' hiermee grote stappen neemt. Het eigen ik wijdt zich aan het landschap. Vertrouwde voorstellingen worden doorlopen, veel doorleden, ook omgevormd, tot aan de grens van het bekende en maakbare. Daar gelden de tot nu toe geldige voorschriften niet meer zo. Mogelijk zijn zij zelfs de hindernis.

Wat ervaren en geleerd werd, voert niet over deze grens, waarachter zich een vreemde weidsheid uitstrekt waar misschien de oplossingen wachten. Hoe kan deze grens overschreden worden, hoe wordt deze transparant?

De grens

De grens veroorzaakt een opstopping. In deze fase wordt de activiteit in de 'innerlijke werkplaats' als het ware een 'creativiteitsreactor'. 'AY' is buitengewoon vol van verwachting. Zij bidt en vecht, maakt geniale gebaren, tracht zichzelf zonder resultaat voor te liegen, verwerpt wat zij heeft ontworpen, vult aan en corrigeert, mediteert en wordt kwaad. Van binnenuit klopt zij aan deuren die niet opengaan. Zij herhaalt steeds weer opnieuw wat eerder is gelukt, legt zich disciplines op, tracht het gehoopte te dwingen – echter vergeefs. Dan duikt zij ten slotte onder in het duister van het onbewuste, in de afgronden – op zoek naar een oplossing. Dat is vaak meer een val dan een weg naar beneden, naar de 'moeders'. 'AY' voedt zich op dit gevaarlijke gedeelte van de weg met restanten van haar verwachtingen. Met een vonkje bewustzijn, als met een zaklantaarn, duikt zij de diepten in.

In de oude diepte

In het donker voelt zij waardevolle fragmenten, vindt sleutels in de modder van de individuele en collectieve verdrin-

ging en wordt vol verwachting verliefd op elk detail waarvan zij de oplossing vermoedt. Zij verzamelt vervuilde, gebruikte en bedorven zaken als kostbare goederen die zij meeneemt naar de lichte werkplaats als zij met haar schatten daar eindelijk terugkeert. Daar legt zij de gevonden voorwerpen bij de andere op het 'altaar van haar waakzaamheid'. Nu worden, met het koelere vuur van het volgens plan handelen, verbindingen en samenhangen onderzocht, data in categorieën geordend.

'AY' probeert als een archeologe, uit de verschillende stukjes geheime boodschappen te ontsleutelen. Er begint een spel van raadsels met veel varianten. Figuren worden gecombineerd en onderzocht of zij misschien een betekenis hebben. Maar het blijven meer of minder aantrekkelijke constructies, in het beste geval voorbereidingen.

Maar waarvoor?

Als deze aanmerkelijke verzameling stukjes kennis en kostbare fragmenten weliswaar een overvloed aan spannende combinaties en fantasierijk samenspel voortbrengen, maar geen geheel, dan staat 'AY' voor een muur. De mogelijkheden worden minder; het wordt een getto of slaat als een val dicht.

Alle voorstellingen waarmee 'AY' zich leerde identificeren, vallen als omhulsels van een uitgeput lichaam, dat naakt en gedesilluseerd tegenover zichzelf staat.

Is de moed groot genoeg, zo groot dat deze tot vertwijfeling wordt? 'AY', die zich zo inspande, geeft het op. Zij geeft op zonder iets te zien van het bouwwerk waarvan zij de steigers wilde zijn, zonder iets te horen van de melodie waarvoor zij het instrument wilde worden.

Het 'doodsmoment' (het graf)

In ieder creatief proces is er een 'doodsmoment' dat doorleefd moet worden, of

Is de moed groot genoeg, zo groot dat deze tot vertwijfeling wordt?

beter gezegd, 'moet worden doorgestorven'. De storm van het niet aflatende handelen verzekert dat het scheppende vuur dooft. Alles lijkt op as, alles is al, alles vergeefs. De inspanning – een aanmatigend, ijdel proberen, niets meer. Alle voorstellingen verliezen hun glans, hun warmte, hun zin. Zij worden als lava. Zij zijn een farce! Niets dan illusie en romantische projectie, een fata morgana in de woestijn van de trieste werkelijkheid waarin 'AY' nu ontwaakt als uit een droom. In het centrum, daar waar het vuur brandde, breidt de leegte zich uit. 'AY' lost op... althans, bijna... zij verliest zichzelf... maar het bewuste zijn verliest zij niet helemaal.

Als er nu geen vlucht uit deze grafbenauwenis is: in kundigheid, gewoonte, extase, depressie, fanatisme of ziekte omdat er nog een heel klein vonkje

aanwezig is, klein als het minuscule moment waarin het onverwachte herkend hoopt te worden, dan kan het zijn dat dit doodsmoment en deze radicale stilstand, een ommekeer teweegbrengt, een verrassende omkering, een doorbraak. Dit heel kleine vonkje waarneming luistert in zijn graf naar de ruimtelijk onbegrensde leegte en schouwt in sterrenloze duisternis. Als dit onder alle omstandigheden gehandhaafd kan worden, dan verandert de stemming.

Intuïtie

De stagnatie verandert van samenstelling. Geleidelijk en bijna onopgemerkt gaat het geestdode, vertwijfelde verloren zijn, anders reageren. Het verandert in een afwachterende stilte, een subtiel vibrerend veld waarin zich bijna ongemerkt een 'immaterieel ontvangstlichaam' vormt. Het gehele veld wordt dan een waarnemingsorgaan. Een langzame, zacht klinkende warme wind uit zuivere vreugde zet in, en verlicht de duisternis. De verlossing kan nu overal vandaan komen – door elke toevalligheid. Dan kraakt het en de eierschaal van het getto, het graf, breekt open.

Eindelijk – Oneindig – Licht!

Het oorspronkelijke Licht stroomt als zuivere adem uit het vloeibare zingende goud in dit uiterst zorgvuldig geprepareerde vacuüm en verlicht de situatie. Het was er steeds en grijpt direct in met

een speels dansend gemak. De eerder versplinterde, elkaar tegensprekende, op zichzelf staande aspecten, die 'AY' in een uiterste inspanning zowel mentaal als emotioneel vergeefs tot een geheel wilde maken, worden op spontane wijze tot een nieuwe harmonische vorm samengevoegd. En zij worden tot een logisch en harmonisch zinsverband gevoerd, dat een duidelijk overtuigende uitwerking heeft en – met bevrijde handen – tot handeling wordt.

Elk geïsoleerd aspect vindt nu zijn plaats, die geen ander in zou kunnen nemen of vervullen.

Elke omweg, elke afwijking wordt als een noodzakelijk bestanddeel herkend en geïntegreerd. Nu is de weg die als een labyrint steeds weer in de buitenste periferie voerde, weg van het nabije doel, te overzien. Juist door deze omwegen deed een en ander echter een volkomen gedaantevorm ontstaan. In het geestelijk heden wordt alles bezielde.

Het gedeelde is ogenblikkelijk met elkaar verbonden. Boven en beneden, binnen en buiten, links en rechts komen geurend als een roos tot bloei.

Tegelijkertijd is alles veranderd en blijft toch aan elkaar gelijk, beter gezegd: verwerft pas nu zijn eigen identiteit. Er is geen nieuwe taal nodig, geen gecompliceerde constructies, alles vloeit uit elkaar voort.

De oplossing

De oplossing is heel eenvoudig. Zij is altijd totaal en eenvoudig, want zij is zonder twee, zonder twijfel – zij is één in alles. Zij ontspringt aan de ene bron, uit het midden.

De oplossing die als intuïtie invalt, is ook altijd intelligent. Zij is uitgerust met een plan en energie om deze spontaan te kunnen realiseren. De handen handelen dan direct uit het ene geheel – zonder enige twijfel! Dit geheel openbaart zich in elk deel, in elke cel, in

elke waterdruppel, zandkorrel, in elke grashalm, in elk ogen-blik. Novalis zegt: 'Het zichtbare is één in de geheime toestand van het verheven onzichtbare.'

Als het intelligente, oorspronkelijke Licht als intuïtie binnenkomt, dan vallen deze goddelijke impulsen als vallende steren, als lichtkiemen ook in de diepste diepten van de cellen van een mens en worden op die wijze en zonder omwegen voedsel voor de gehele mensheid. Ook worden zij daardoor deel van de aarde waarmee zij resonierend verbonden zijn. Dat gebeurt direct en absoluut zeker. In deze zin kent het werk op zichzelf geen grenzen. Dat is het belangrijkste.

De essentie van het werk

De symfonie stroomt nu vrijelijk door het waarnemingslichaam en dat wat ontstaan is. Het werk is in zijn volmaakte beëindiging het omhulsel voor een lege ruimte met een groot potentieel.

De verbinding is gelegd, er is een brug over de afgrond gebouwd. De opgave is vervuld: Ananda, hemelse vreugde. Hier breekt het bewustzijn door dat de zich inspannende 'AY' door de nu actieve hogere intelligentie bestraald en geactiveerd werd. 'AY' lost nu op, net zoals de steigers weggehaald worden als het bouwwerk gereed is en zoals na het gieten de kleivorm in stukken wordt geslagen. Zij GEEFT het werk uit de 'jij-ruimte' de vrijheid. Nu bestaat zij alleen als een manifestatie in het stoffelijke gebied. Dit gebeuren, wat ik hier zo omstandig beschrijf, kan zich in zijn gehele gecompliceerdheid afspelen in seconden, of beter gezegd: buiten tijd en ruimte. Het hoeft ook niet in de beschreven volgorde te gebeuren want alles doordringt alles tegelijkertijd.

Naar buiten

Als de 'schreeuw van het bestaan' nu kon worden veranderd in een ballade, een bouwwerk, een dans, een beeldhouwwerk, een schilderij of een tekst, dan is dat op het fysieke niveau toegankelijk en kan erover beschikt worden. Is communicatief en wil wat het beleefd heeft, delen met anderen, zich uiten – het liefste als geschenk en met vreugde – want wat ontstaan is, is immers een geschenk. Op die wijze worden op het fysieke niveau bruggen gebouwd, die het verdeelde tussen mensen kunnen overbruggen.

Met en door 'AY' ontstond een grote, ronde vorm, een mooie, rijpe vrucht die tegelijkertijd de vervulling van het eigene en voedsel voor andere is. Elke gave, elk talent kan door haar weer worden doorgegeven, verder groeien. 'AY' kan haar motto nu verfijnen en zeggen: *Ik ben weliswaar niet het doel, maar door mij kan ik het bereiken.* ▲

Alle afbeeldingen zijn van © Alfred Bast